iris SF

Serge Brussolo

MÎNCĂTORII DE ZIDURI

2 ⟨7⟩

IRIS

CUPRINS:

- Serge Brussolo
  MÎNCĂTORII DE ZIDURI
  (episodul II) 3
- Enigmele Terrei
  ÎN CULISELE ISTORIEI
  O nouă privire panoramică asupra societăților secrete în istorie 28
  Conducătorii invizibili 29

La realizarea acestui număr și-au dat concursul :
Mihnea COLUMBEANU (redactor, tehnoredactare, traducere)
Puiu CONSTANTINESCU (asigurarea materială)
Rozalia CRISTACHE (urmărirea producției)
Sorin ȘTEFĂNESCU (coordonare generală)
Valentin TĂNASE (grafica și coperta)

- **Această broșură este realizată de Editura IRIS. Corespondența Dvs. poate fi primită pe adresa : c.p. 76—161, București, ROMÂNIA**

- **Este interzisă preluarea și folosirea, chiar și fragmentară, indiferent de scop, a materialelor apărute în publicația noastră, fără acordul scris al editurii IRIS. Încălcarea prevederii anterioare atrage după sine sancționarea conform legilor în vigoare.**

MÎNCĂTORII DE ZIDURI

SERGE BRUSSOLO

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

În oraşul-cub, construit ca refugiu împotriva epidemiilor declanşate de războaiele bacteriologice, cuvintele de ordine sînt *Etanşeitatea* şi *Îngrădirea :* nimănui nu-i e permis să călătorească, cu ascensoarele, între unităţile de locuit — uriaşe săli-oraşele ; nimănui — decît castei liber-călătorilor, din care face parte misterioasa Sirce, condamnată pentru complot împotriva Directoratului. Ea şi David, un adolescent lucrînd ca gunoier în ghena pentru deşeuri de androizi, care a salvat-o involuntar de la execuţie, străbat Cubul prin tunelurile săpate în ziduri de către monstruoasele insecte-mutant. Tocmai au ajuns într-o unitate de lux, părăsită...

CAPITOLUL VI

Visa că fluierul de apel la lucru răsuna chiar lîngă urechea lui şi că Waldo îl înjura, agitîndu-şi bilele de pétanque. Sirena se umfla, mugea, acoperind cuvintele grasului aflat în picioare pe vîrful dunei de fierărie. David sări din pat, tremurînd. Ţipătul îi sfredelea timpanele, provenind dintr-una din camerele învecinate. Fără să piardă timpul îmbrăcîndu-se, se năpusti deschizînd uşile la întîmplare. La a treia încercare, o zări pe Sirce luptîndu-se cu robotul-maseur. Androidul o înşfăcase de coapse în somn şi îi frămînta carnea cu conştiinciozitatea profesională a unui măcelar. Fata se zbătea, agăţîndu-se de marginile saltelei, zvîrlind din toată puterea pulpelor. Striuri rozacee îi zebrau pielea acolo unde mîinile kineziterapeutului cibernetic apucaseră să o atingă. David ocoli aparatul şi coborî întrerupătorul plasat între umeri. Robotul abandonă de îndată iniţiativa ecarisajului pentru a încremeni într-o poziţie de drepţi regulamentară. Tînăra îşi masa picioarele, înghiţindu-şi lacrimile.

— Cred că-şi pusese-n gînd să mă dezarticuleze ! spuse ea cu o grimasă comică. Mulţumesc că l-ai făcut să înţeleagă limbajul raţiunii.

— Da, dar pentru cît timp ? Cînd mă gîndesc că Waldo era convins de buna funcţionare a maşinilor ăstora ! Merg să percheziţionez vila, mă însoţeşti ? Tare mi-ar place să pun mîna pe o armă.

În continuare goi, străbătură culoarul, împărţindu-şi sarcinile, golind sertare şi dulapuri. Nu găsiră nimic satisfăcător. Hainele, prea mici, dădeau impresia că s-ar fi contractat pe ei. Dosarele medicului nu conţineau nici un plan al subsolului.

— Asta ne-ar ajuta, totuşi ! bombăni Sirce îmbrăcînd o rochie de pînză albastră care-i ajungea pînă deasupra coapselor.

Cît despre David, el se înverşunase pe un trening sportiv ale cărui cusături îl jenau la subsuori şi între picioare. Se examinară reciproc, încrun-

tînd din sprîncene, și izbucniră în rîs. Din fericire, distribuitorul automat de hrană rămăsese branșat, astfel încît se putură restabili fără probleme.

— E totuși ciudat că nu s-au descoperit cadavrele, observă David cu gura plină ; oricum, nu erau singurii locatari ai unității !

— De ce nu ?! Anumite personaje de seamă posedă o celulă întreagă doar pentru ei.

— În acest caz, casa ar fi mai mare și s-ar situa în mijlocul unității. Nu, am mai curînd impresia că facem parte din ariergarda unui stat rezidențial. Sînt probabil și alte clădiri de același tip dincolo de perdeaua de pini. Cred că ar trebui să explorăm terenul cu precauție. Merg să-mi recuperez cămașa de zale.

În clipa cînd ieșeau din casă, se pomeniră nas în nas cu tennismanul, care, cu vocea sa nazală, le propuse „o partidă"...

Trebuiră să bată în retragere, sub o ploaie de mingi, și să fugă prin dos.

O mică alee cobora în pantă dulce pînă la liziera de pini sintetici. Gurile de aer ce împestrițau plafonul suflau un vînt călduț și parfumat, fiecare vilă putîndu-și determina astfel ambianța olfactivă : aromă de iarbă cosită, de pămînt reavăn, de alge, de nămol.

În zilele dintîi ale subsolurilor, nostalgia oamenilor veniți din exterior se alimentase cu aceste simulacre. Astăzi, ele nu mai însemnau nimic iar David ar fi fost complet incapabil să alăture mirosurilor mareei imaginea unei plaje bătute de valuri. Ceea ce nu-l făcu să găsească mai puțin agreabilă celula de locuit. De cum se angajară pe sub crengile joase, covorul de ace prinse să le scîrțîie sub picioare. O pasăre își luă zborul, cu un foarte realist zgomot de pene. Dar poate că era o pasă e veritabilă, la urma urmei ? Apăru un mic scuar, cu băncile sale, fîntîna și chioșcul verde.

— Atenție ! murmură Sirce, arătînd un cărucior de copil, imobilizat în mijlocul unei alei.

David îi strînse încheietura mîinii și încetini pasul. O femeie stătea lîngă landou, așezată pe o bancă întoarsă cu spatele spre ei, oferind privirii muntele blond al unui coc vertical din care scăpau cîteva șuvițe rebele. Nu-i auzise sosind.

Tînărul străbătu ultimii metri, încercînd cu disperare să pună la punct o formulă de salut care să inspire încredere. În secunda cînd deschidea gura, cuvintele i se strangulară în gîtlej. Femeia era moartă, cu ochii dați peste cap, bărbia căzută în piept, sînge la colțul buzelor. O săgeată cu penaj roșu o țintuise de spătarul băncii după ce i se înfipsese între sîni. Sîngerase foarte puțin.

— Au răpit copilul, constată Sirce.

— Hoții de fier ! șopti David. Au invadat unitatea. Ne pot cădea în cîrcă dintr-o clipă-ntr-alta.

Dintr-o singură mișcare, plonjară în boschețiile ce mărgineau drumul. După o sută de metri ajunseră într-un desiș înălțat ce le permitea o vedere cuprinzătoare pe toată întinderea unității. Piața satului era acoperită cu cadavre, la fel ca și pajiștile înconjurătoare. Femei și bărbați doborîți, loviți în fugă de stolurile săgeților cu pene stacojii. Puțin mai departe, adolescenți arborînd căști de lemn umpleau o căruță cu obiecte de metal. Acestea formau un amestec heteroclit, unde se îngrămădeau crătiți și biciclete. Un pîlc de copii gemînd, cu mîinile legate la spate, așteptau la o oarecare distanță. Li se petrecuse un nod culant în jurul gîtului, fiind legați unul de altul ca niște animale conduse la abator.

— Am nimerit în plină razie ! șopti David. Recuperează metalul și duc puștii ca să-i facă soldați. În cîteva ore or să plece pe unde au venit : furnicarul. Trebuie să rămînem ascunși pînă atunci.

— Doamne ! suspină Sirce cu fața în mîini, am eșuat...

David încruntă sprîncenele. Despre ce vorbea, în fond ?

— La ce eșec faci aluzie ? întrebă. La... complotul vostru ?

Fata făcu un gest mic de exasperare și se întoarse.

— Taci ! scuipă ea. N-ai cum să-nțelegi !

David ridică din umeri ; nu era momentul să discute. Mai mult ca oricînd resimțea nevoia unei arme, dar unitatea era, fără îndoială, complet lip-

sită de așa ceva, altfel invadatorii n-ar fi repurtat o victorie atît de ușoară. Nimeni nu fusese cruțat. Spînzurați de ambele sexe se legănau sub ramurile joase ale copacilor mărginind strada principală. Jaful era în toi ; ferestrele explodau sub presiunea mobilelor împinse în gol, vitrine se făceau țăndări, în jerbe de cioburi, ca niște policandre, plouînd pe pavaj. Preutindeni se înghesuiau baloturi de fierărie. Cleștii scîrțîiau la toate etajele, smulgînd clanțele de la uși, balamale, țîțîni. Lingurițele zburau prin aer, aruncate cu sertare cu tot, și prada aceasta derizorie se acumula la nivelul solului în movilițe scînteietoare.

— Dar ce vor, la urma urmei ? se înfurie Sirce.

— Fier ! Încă n-ai înțeles ? Vor fier din care să-și toarne arme, platoșe, spade. Au fost exilați cu decenii în urmă într-o lume de lemn, ca irresponsabili. Astăzi se răzbună. Termitele, spărgînd etanșeitatea celulelor, le-au permis să se răspîndească la toate etajele. Iată rezultatul... Se zice că visează să cucerească unitățile de locuit una după alta. Pînă-n prezent se mulțumeau să profite-n stînga și-n dreapta, fiind considerați niște iluminați. Acum cred că s-au hotărît să meargă pînă la capăt cu nebunia lor.

Tăcură, căci un grup de oameni cu căști urcau aleea. Purtau tolbe în bandulieră, arcuri și pumnale. Acestea din urmă vădeau o lucrătură rudimentară, amintind de armele primitivilor, dar nu păreau mai puțin redutabile.

David strînse din dinți cînd ghetele patrulei făcură să sară praful de pe sol la doi metri de el. Deajuns ca unul dintre jefuitori să întoarcă capul... Rochia albastră a Sircei imprima o pată teribil de țipătoare în mijlocul frunzelor ; cît despre cămașa de zale... Dar soldații se îndepărtară, fără a arunca nici o privire spre ei.

— Merg în direcția vilei, șopti tînărul. Încă puțin și ne-ar fi cules din pat.

Sirce avu un frison retrospectiv de teamă.

— Sper că tennismanul o să le spargă capul ! mîrîi ea pe un ton plin de arțag.

În piața satului, membrii comandoului terminau de fixat sacii conținînd rolul jafului pe niște curioase sănii de lemn. „Săniuțe de transport", își spuse David. „Le vor tîrî în lungul galeriilor." Cît despre copii, fură luați de lesă de către un gigant armat cu plăci de fier unite între ele prin inele.

— Plecarea e iminentă, îi murmură el fetei. Încă puțină răbdare și vom fi în siguranță !

În clipa cînd pronunța aceste cuvinte, o greutate enormă îl țintui de sol. O auzi pe Sirce urlînd chiar lîngă el, dar deja o mînă de fier îi strîngea ceafa.

— Ei, chicoti o voce graseiantă, vezi bine că zărisem ceva ! Îl gîtui ?

— Nu ! comandă un alt glas. Privește-i zalele ! E gunoier, nu trebuie să moară prea repede !

Cu brațele sucite la spate și pumnii trași la înălțimea omoplaților, David fu coborît în piața satului. Înainte să aibă timp de a-și veni în fire, fu legat de un felinar. Veniți din toate părțile, zeci de pumni i se năpustiră spre față, burtă, organe genitale. După cîteva minute de asemenea tratament, arcadele îi plesniră, urmate îndeaproape de buze. Un ordin incomprehensibil moderă în fine ardoarea atacanților și ploaia de lovituri încetă. Sîngele îi inunda ochii și gura. Printr-o ceață roșie o zări pe Sirce tîrîtă în interiorul unei case. Apoi vocea tinerei se înălță, vibrînd de frică și umilință. O auzi țipînd „Nu !" Nu !" de mai multe ori, înainte de-a muri în horcăieli sub strînsoarea unui căluș improvizat. Ușa locuinței se deschise și unul dintre bărbați apăru. Flutura rochia albastră sfîșiată, în sus și-n jos, ca pe o flamură. Atunci hoții de fier intrară în casă, unul cîte unul, cu mîna la cingătoare. David numără cinci, zece, cincisprezece. Apoi plecă ochii.

Imediat după aceea, îl înconjurară adolescenții. Țineau torțe pîrîinde ce răspîndeau un miros îngrozitor de rășină. Dansînd în jurul stîlpului, începură să-și plimbe făcliile pe cămașa de zale a prizonierului. La început, David nu simți nimic, apoi metalul deveni treptat tot mai fierbinte, ca o cratiță goală uitată pe foc, strîngîndu-i pieptul într-o cătușă de flăcări.

— Cîți dintr-ai noștri ai ucis ? i se urla în urechi. Cîți ? Zi, ticălos murdar de gunoier !

Veșmîntul de oțel îi comprima coastele, pîrlind stofa hainelor. Se gîndi că, odată consumat stratul subțire de bumbac, inelele înroșite i se vor lipi sfîrîind pe carnea goală, tatuîndu-l cu o mulțime de cruciulițe înnegrite. Pierzîndu-și orice control, începu să implore, provocînd rîselete sălbatice ale dansatorilor. Ar fi vrut să se tîrască afară din platoșa de suferință ce-i rodea coastele, să scape din acest cuptor pe care el însuși și-l înnodase de umeri cu cîteva ceasuri mai înainte.

— Ajunge ! comandă unul pe care nu-l vedea. Trebuie mai să dureze !

Torțele se îndepărtară și conținutul unei găleți de apă i se revărsă pe piept cu un șuierat de vapori. Își pierdu cunoștința.

Cînd își reveni, puțin mai tîrziu, era încă legat de felinar. Mameloanele cu arsuri de gradul trei îi pricinuiau suferințe atroce ; respira mărunt, evitînd la maximum să-și întindă pectoralii acoperiți de bășici. Cruste de sînge uscat îi lipiseră pleoapele și avu destul de furcă pînă să deschidă ochii.

Sirce era așezată pe marginea trotuarului, complet goală, cu picioarele în rigolă și chipul rătăcit. Trupul îi era brăzdat de tăieturi ; sînii și interiorul coapselor, marmorate de hematoame. În jurul lor prăpădul continua. Fuseseră aduse alte sănii, alți saci. „Cînd n-o să mai rămînă nici un gram de fier în unitate or să ne-omoare", gîndi amar David.

Se lăsă să cadă într-o toropeală nesănătoasă întretăiată de imagini sîngeroase. După un timp imposibil de apreciat, cel ce părea să fie șeful reapăru, urmat de doi borfași tineri remorcînd diferitele elemente ale unei curioase armuri din lemn.

— Am un cadou pentru tine ! rînji omul. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre lemnul pirofor ? Nu, evident. Tu cunoști metalul, plasticul, cauciucul. Lemnul era tocmai bun pentru noi, barbarii, degenerații ! O să-ți dăm o mică lecție despre cum stau lucrurile.

Pocni din degete. De îndată, doi paznici se repeziră să-l dezlege pe David și să-i smulgă hainele. În cîteva secunde, fu gol pușcă. Umflături roșiatice îi striau pieptul, alungindu-se între coaste ca diferitele raze ale unei pînze de păianjen. Oricum, n-avu timp să întîrzie asupra stării sale fizice, căci torționarii se apucară de îndată să-l ferece în interiorul a ceea ce părea o cuirasă cioplită într-un lemn extraordinar de dur și totuși umed. Șuruburi grosolane fură fixate la încheieturi, sigilînd cele două jumătăți ale armurii. Apoi, un băiat se apropie și începu să ungă fiecare interstițiu cu un fel de clei gros, care se întărea în cîteva secunde.

— Nu există nici o cale să te descotorosești de asta ! chicoti șeful. E un clei vegetal care rezistă la orice. Cînd terminăm, ai să fii una cu carapacea ta. Vei deveni o broască țestoasă !

Izbucni într-un rîs tunător, în timp ce jefuitorii își vedeau de treabă, fixînd brasarde și jambiere, cu gesturi scurte și precise. Foarte curînd, David înțelese că scafandrul cu care era acoperită cîntărea enorm și că va avea mari greutăți în a se ridica. Materia lemnoasă, prost geluită, îi zgîria umerii și șalele în așa măsură încît avea impresia că se găsește închis într-o gangă de scoarță. Sensul acestei ceremonii îi scăpa.

Cînd fu harnașat de sus și pînă jos, cel ce comanda expediția se aplecă spre el, cu buzele răsfrînte de ură.

— Cum ți-am zis, armura asta a fost cioplită dintr-un bloc de lemn pirofor, un lemn ale cărui fibre sînt saturate de o materie inflamabilă în contact cu aerul, de cum începe coaja să se usuce, iar umiditatea nu mai e îndeajuns de ridicată. Un fel de rug cu efect întîrziat, dacă preferi.

David tresări.

— Va trebui să te stropești ceas de ceas, reluă omul, altfel armura o să se usuce. Pentru început, vei simți o vagă mîncărime pe tot trupul, apoi încălzirea. În fine, cuirasa o să se aprindă, frigîndu-te ca pe un pui uitat în cuptor ! În felul ăsta ne pedepsim noi criminalii, folosindu-ne de

materia asta obținută prin grefe, altoiuri și injecții cu fosfor. Părinții noștri deveniseră meșteri în arta folosirii lemnului în toate scopurile !

Se ridică, făcu un gest. Un adolescent se apropie și puse pe sol o găleată de metal plină cu apă. David încercă să se așeze, dar greutatea platoșei îl ținea țintuit la pămînt. Gesticulația sa neputincioasă strîni rîsetele adunării.

— Adu-ți aminte ! strigă șeful îndepărtîndu-se. CEAS DE CEAS !

Piața se golea. Curînd nu mai rămaseră în centrul satului decît David, Sirce, găleata și un uriaș cu barbă roșcată care-și ascuțea lama cuțitului pe muchea unei pietre de caldarîm. Surprinzînd privirea lui David, încruntă sprîncenele.

— Rămîn să te văd prăjindu-te ! explică el cu glas surd. După aia o să-i tai beregata micii tale amice. Sau înainte, cum mi-o fi cheful.

David o căută din ochi pe Sirce. Fata continua să zacă în prostrație pe marginea trotuarului, cu trăsăturile moarte și falca atîrnînd. Un moment, sperase că-l va putea ajuta, apucînd recipientul și stropindu-l la intervale regulate, așteptînd să găsească o soluție de a desface armura de lemn, dar atitudinea ei îi lăsa puține speranțe. Părea în stare profundă de șoc, total ruptă de realitate. Fu iarăși cuprins de vechile sale îndoieli : Sirce era un robot și hoții de fier, brutalizînd-o, provocaseră în ea o defecțiune iremediabilă... Își alungă imediat din minte acest gînd. Sirce era umană, i-o dovedise de nenumărate ori.

Ultimii tîlhari se făcură nevăzuți în tunel, tîrîndu-și curioasele căruțe pe skiuri.

Timp de mai multe minute, David ascultă descreșterea hîrîitului săniilor încărcate cu metale de recuperare, apoi liniștea se instală din nou, netulburată decît de murmurul ventilatoarelor jucîndu-se în frunzișul copacilor, și zgomotul metalic al lamei uriașului roșcovan zgîriind piatra. Încercă din nou să se miște, julindu-și pielea de marginile prost pilite ale cuirasei. Î se păru că lemnul era deja mai puțin umed și că înțepături i se nășteau la subsuori.

În ciuda cloncăniturilor roșcatului, își încordă mușchii și reuși să se salte într-un cot. Dădea senzația unei fosile chinuindu-se să se degaje din blocul de calcar ce-o încorpora. Găleata, la patru metri distanță, părea tot atît de inaccesibilă ca și orizontul unui decor în trompe-l'oeil. O altă sforțare îi permise să se așeze. Îi era cald. Anormal de cald, fără a-și putea da seama dacă această creștere a temperaturii provenea de la eforturile lui sau din uscarea armurii. Scafandrul de lemn îl imobiliza cu mai multă siguranță decît un lanț cu ghiulea, îi trebuiau ore-ntregi ca să apuce toarta recipientului salvator, și nu dispunea decît de un interval ridicol de scurt.

— Repede faci progrese ! mormăi paznicul, vizibil nemulțumit. Da' găleata asta-i chiar prea aproape de tine, mă-ntreb dacă să n-o dau mai încolo cu cîțiva metri !

Văzînd groaza zugrăvindu-se pe trăsăturile tînărului, izbucni într-un rîs gros.

— Sau atuncea i-aș putea face o găurică, și-o să trebuiască s-o-nhați înainte să fie goală de tot !

Dar nu-și puse amenințarea în aplicare. Potrivindu-și pumnalul în teacă, se apropie de Sirce și o apucă de păr. Fata se strîmbă fără să scoasă o vorbă.

— Arată-mi un pic ce știi să faci ! mormăi el, coborîndu-și pantalonii pînă la jumătatea coapselor.

Imobilizase încheieturile mîinilor Sircei într-una din labele sale enorme, iar cu cealaltă îi îndepărta genunchii.

David întoarse capul și strînse din dinți, concentrîndu-se asupra țelului său. Acum sudoarea îl inunda din cap pînă-n picioare, reînviindu-i durerile. Dar poate că această umiditate corporală avea să încetinească uscarea armurii ?

Pradă unei revelații, își crispă mușchii abdominali încercînd zadarnic să urineze. În spatele lui, uriașul roșcat scotea zgomote de forjă. David se aruncă înainte, avansînd cu cincizeci de centimetri. Toate articulațiile îl du-

reau și mîncărimi înfiorătoare îi străbăteau șalele. Cu groază, descoperi că aureolele ce umezeau platoșa se micșorau amenințător și că lemnul lua o înfățișare albicioasă, uscată și aspră. Fu pe punctul să cedeze în fața panicii, să urle, să implore. Umbra gigantului îl acoperi.

— Curînd o s-apară flăcăruia, observă hoțul de fier trăgîndu-și pantalonii. Un focușor bunuț, pîlpîind strașnic. Am văzut nu puține execuții : cu lemnul ăsta, avantajul e că nu sfîrșești niciodată carbonizat ci prăjit la fix ! Mie mi se pare o consolare, ție nu ?

David nu răspunse, zgîriind solul pentru a se tîrî din zece-n zece centimetri, opintindu-se în interstițiile caldarîmului, cu degetele însîngerate. Arsuri îi fulgerau pielea, de parcă i-ar fi fost învăluită într-o cataplasmă gigantică. Furnicături insuportabile îi biciuiau pieptul și pîntecele. Încreți nările, adulmecînd aerul. Un biros de pulbere se înălța din armură. Pulbere și sulf. Un iz de pînză uitată sub fierul de călcat, care începe să se pîrlească ușor.

Închise ochii. Acesta era sfîrșitul — în cîteva minute, fibrele aveau să-nceapă să pocnească în chip amenințător, scînteile vor parcurge suprafața cuirasei, flăcărui lăsînd ici și colo pete de funingine ; apoi primele flăcări vor străpunge lemnul ca niște licurici, precedînd aprinderea doar cu cîteva secunde abia...

— O partidă ?

Vocea nazală a tennismanului îl smulse brusc din letargie. Androidul sosise în piață, agitîndu-și convulsiv racheta. David remarcă faptul că mîna stîngă i se afunda frenetic în buzunar pentru a ieși din nou goală. Rezerva de mingi se epuizase.

O partidă ?

Roșcovanul își scosese pumnalul, crezînd că are de-a face cu un supraviețuitor. Cu un urlet de furie, se repezi la noul sosit, cu cuțitul ridicat. Profitînd de acest scurt moment de diversiune, Sirce înșfăcă găleata și-i răstornă conținutul peste prietenul ei. Cu un oftat de ușurare David înțelese că jucase comedia traumatismului pentru a-l induce în eroare pe gardian. Imediat, senzația de arsură ce-i devora carnea scăzu, și se lăsă să cadă la pămînt cu brațele rupte de efort.

O luptă confuză se desfășura în centrul pieței. Hoțul de fier, după ce-și împlîntase lama de mai multe ori în trupul androidului, îl apucase pe acesta între brațe, și, strîngîndu-l la piept, încerca să-l sufoce sau să-i frîngă șalele. Deodată, un trosnet metalic răsună și picioarele tennismanului încetară să se mai agite. Totodată, zîmbetul de victorie al gigantului nu dură prea mult, căci, animată de un ultim impuls electric, racheta de competiție îi izbi tîmpla cu o violență nemaivăzută, într-un rever mortal făcînd să țîșnească așchii de os și materie cervicală. Om și mașină se rostogoliră pe caldarîm, în continuare înlănțuiți, ca niște luptători pe care trăsnetul i-a doborît în plină înfruntare.

Sirce își trecu mîna peste față și încercă să surîdă.

— Ne-a salvat cu miză dublă, șopti ea cu o voce deloc sigură pe sine. Va trebui să cotizăm pentru o medalie.

Gluma suna cumplit de fals dar David nu se putu împiedica să nu fie scuturat de un rîs nervos frizînd isteria. Rămaseră un lung moment față în față, apoi fata îl luă de subsuori și începu să-l ridice ; treabă deosebit de grea, dar, după un sfert de oră, David reuși să se țină pe picioare, rezemat de cel mai apropiat zid. Fără să piardă vremea recăpătîndu-și suflul, Sirce alergă să umple găleata.

— Va trebui s-o avem tot timpul la-ndemînă, gîfîi ea, cel puțin cîtă vreme nu vom fi reușit să tăiem nenorocita asta de cochilie !

— N-o să ne fie ușor, observă David cu o mutră dezgustată. O apăsare ceva mai puternică a lamei, și-o să fiu tăiat și eu cu ea !

Sirce ridică din umeri.

— În orice caz, n-avem timp să ne ocupăm de asta acum. Trebuie să fugim cît mai repede.

— Dar de ce ? Hoții de fier nu se mai întorc, și...

— Nu de-asta-i vorba. Toți locuitorii unității sînt morți, fără excepție. Ordinatorul de etaj va trage conclu-

zia că a avut loc o epidemie, înțelegi ? Vechea programare e încă în vigoare, nu s-a schimbat nimic din epoca războaielor bacteriologice ! Foarte repede detectoarele de palpitații cardiace vor constata că 100% din ritmurile înregistrate s-au stins brusc. În memoria creierelor electronice aceasta nu poate însemna decît un lucru : epidemie galopantă. Fișele perforate vor scuipa imediat răspunsul corespunzător : dezinfecția generală...

— Dar...

— Știi ce implică dezinfectarea totală a unei celule contaminate ? O ploaie de acid, pentru a dezintegra cadavrele și obiectele, întreg terenul măturat cu aruncătorul de flăcări de către roboții serviciului de profilaxie. Timp de două luni, o stropire permanentă cu dezinfectante și detergenți. După care ordinatorul central va decreta unitatea din nou locuibilă, se vor transplanta locuitorii de la un etaj supraîncărcat sau, pur și simplu, va fi lăsată neocupată, din lipsă de coeziune între diferitele servicii de populare... Cum vrei să rezistăm la toate astea ?

— Nu știam, bîigui David. Dar cum să facem ? Dacă luăm iar calea furnicarului, riscăm să dăm în orice moment peste hoții de fier... Și-apoi, nu m-aș putea deplasa cît timp sînt prizonierul acestei carapace !

Sirce dădu capul pe spate. David observă că examina plafonul.

— Mă tem de ploaia de acid, explică ea, surprinzîndu-i privirea. Nu știu după cîte ore se declanșează procesul. În alte locuri se folosește o spumă dizolvantă care inundă întreg peisajul, la fel ca zăpada, și digeră tot ceea ce acoperă...

David se agită, stînjenit.

— Nu e decît o soluție, observă tînăra, locatarii acestei unități erau privilegiați, bucurîndu-se de puterea liberei-circulații, deci accesul la ascensor nu e protejat. Trebuie să ne ascundem acolo înainte de-a se bloca ușile, ceea ce se va întîmpla la începutul dezinfecției.

— Dar armura ? Apa ?

— Încercăm să facem provizii. Repede ! În orice caz, ai găsi și mai puțin apă în furnicar.

Petrecîndu-și brațul drept al tînărului peste umeri, îl trase pe drumul spre cabina de transport. David înainta pas cu pas, împingînd picioarele unul după altul, atent să nu-și piardă echilibrul. „Ploaie de acid" — cuvintele îi dansau în creier, trezind ecouri de spaimă.

— Apă, gîfîi el, trebuie să te-ntorci după apă...

Traversară satul, pe toată lungimea. În pofida eforturilor lui David, înaintarea lor lua alura acelor goane de coșmar cînd cel ce visează se înnămolește fără a reuși să cîștige un metru avans față de urmăritori. Erau scăldați amîndoi în sudoare și nu schimbau o vorbă. Din cînd în cînd, Sirce înălța capul și arunca o privire temătoare în direcția plafonului. Ca un semn neliniștitor, ventilatoarele încetaseră să se rotească. Armura părea să cîntărească din ce în ce mai greu pe umerii tînărului ; avea curioasa senzație de-a fi închis în cavitatea unui dulap gigantic. Jambierele, nearticulate, îi paralizau genunchii, constrîngîndu-l la un mers de marionetă. Ar fi vrut să se grăbească, să strîngă cadența, dar teama de-un pas greșit îl împiedica să accelereze. Dacă se răsturna, Sircei i-ar fi luat un sfert de oră ca să-l ridice și nu-și mai puteau permite asemenea răgazuri.

Ieșiră din sat pe un drum în pantă blîndă, mărginit cu pietre albe. Un mare număr de cadavre ocupau șoseaua. Bărbați și femei care, în panică, încercaseră să ajungă la ascensor pentru a scăpa de tîlhari. Săgețile garnisite cu pene roșii îi nimeriseră în plină goană, aruncîndu-i pe pavaj, răsuciți în poziții grotești.

— Ajungem ! icni Sirce cu o voce aproape neauzită.

Așa era. Ușa cu hublou a elevatorului desena un dreptunghi galben-aprins pe peretele de beton. David nu avu puterea să răspundă și se mulțumi să bată din pleoape. Le mai trebuiră încă douăzeci de minute pentru a atinge peretele și a apăsa butonul de deschidere. Ușa fîsîi oulisînd, dezvăluind interiorul cabinei. Era un cub destul de spațios, de vreo cincisprezece metri pătrați, echipat pentru călătorii

la mare distanță. Fotolii din piele fuseseră dispuse în semicerc împrejurul unei măsuțe.

David se lăsă pe unul dintre ele în timp ce ușa se închidea la loc. Sirce rămase în picioare, cu fruntea rezemată de hublou. Trupul ei gol lucea de transpirație.

— Asta e ! făcu ea. Plouă...

Avea dreptate. Picături mari și galbene mitraliau acoperișurile caselor, copacii și trupurile căzute. Ploaia se prăvălea într-un concert de țîrîituri amintind de mușcătura unui fier înroșit în foc. Stofele se dizolvau, cărnurile se înălțau în bășici palide înainte de-a se desface. Țiglele și tencuiala zidurilor clocoteau fluierînd. Fata se întoarse. Mari cearcăne de oboseală îi subliniau ochii. Se sili să surîdă și începu inventarul ascensorului. Un dulap cu geam se vădi un duș a cărui apă vehicula un dezinfectant puternic, sertare dispuse ici și colo conțineau băuturi alcoolice, țigări, ca și o cantitate impresionantă de sandwichuri congelate. Mai erau cărți și cușete pliante, un proiector și un teanc de filme înregistrate pe pistă magnetică. Te puteai crede, transportat în această cabină de lux, pe vreo navă de croazieră.

— Țin la confortul lor ! observă David ironic.

— Știi, nimeni nu cunoaște cu adevărat înălțimea orașului ! Se vorbește că anumite etaje sînt atît de depărtate încît îți trebuiesc uneori două sau trei ore pentru a le atinge. Nu cred c-aveau poftă să rămînă în picioare pe timpul călătoriei.

Sirce se lăsă să cadă pe un scaun.

— Cît așteptăm, problema umidității tale e rezolvată, suspină ea arătînd dușul. Pînă la un anumit punct, cel puțin. Cabina pesemne e echipată cu un rezervor căruia i se face plinul la fiecare escală.

— Cît timp putem rezista ?

— Nu știu, cam vreo patru zile. Cinci sau șase dacă ne fixăm rații, dar rezervorul s-ar goli pînă atunci și, dacă nu se reumple automat, ai să te găsești într-o poziție delicată...

Tăcu și merse spre hublou. Un abur caustic masca acum peisajul, dar aversa își continua opera purificatoare, ștergînd ca o gumă formele, una cîte una. Curînd, din celula rezidențială nu mai rămăsese decît o suprafață de beton aridă și goală.

— Va trebui să luăm o hotărîre, zise fata privindu-l pe David în ochi. Să coborîm un etaj sau două, să facem ceva, doar nu putem rămîne aici mai mult de-o săptămînă.

David își încleștă degetele pe brațele fotoliului.

— De-ndată ce se va pune în mișcare ascensorul, implantul meu va fi activat, spuse el pe un ton surd. O știi bine. Indiferent că urc sau cobor, efectul va fi același : paralizia, tetanosul, moartea... N-am să pot !

— Va trebui să alegem, replică dur Sirce, căci dacă rămînem la nivelul ăsta o să murim de foame într-un timp destul de scurt.

CAPITOLUL VII

De trei zile David trăia încastrat în cabina dușului, nedormind decît cu un ochi. De îndată ce înțepăturile anunțînd inflamarea începeau să-i devoreze subsuorile și pîntecul, întindea mîna spre robinet, deschidea apa și lăsa să-i plouă peste cuirasă vreo duzină de litri puțind a dezinfectant. Această treabă odată îndeplinită, recădea în toropeală. Climatul din interiorul ascensorului se degradase, Sirce practic nemaiadresîndu-i nici un cuvînt, considerîndu-i încăpățînarea ridicolă. Afară, o aversă de alcool îi urmase ploii de acid, iar din sat și locuitorii săi nu mai rămăsese nimic, nimic altceva decît un morman de praf cenușiu.

„Curînd, aruncătoarele de flăcări vor încheia purificarea unității", spusese tînăra femeie, „iar căldura o să devină insuportabilă. O să ne prăjim de vii !"

Știa că fata avea dreptate, și de altfel proviziile se epuizau rapid. Totuși, doar la gîndul de-a fi nevoit să apese butonul de coborîre, David se simțea acoperit de o sudoare înghețată. Nu-și făcea nici o iluzie, de îndată ce implantul va fi înregistrat diferența de nivel, undele electrice aveau să-i sfre-

delească măduva spinării, făcîndu-l să sufere vătămări ireparabile. Toți cei ce încercaseră să încalce interdicția de schimbare a etajului își sfîrșiseră viața într-un scaun rulant. Și încă astea reprezentau cazurile cele mai optimiste, era mai bine să nu pomenească despre fugarii descoperiți în fundul lifturilor, contorsionați de spasme, cu dinții zdrobiți sub atacul cumplitului trismus tetanic, cambrați într-un arc de cerc perfect, neatingînd podeaua decît cu capul și călcîiele. Majoritatea mureau, cu coloana vertebrală ruptă de tăria convulsiilor.

Se întrebau dacă n-ar fi făcut mai bine să reintre în furnicar, mărturisindu-și totodată că soluția devenea innacceptabilă datorită armurii a cărei greutate și rigiditate interziceau orice înaintare pe teren dificil. Sirce pretindea că în caz de coborîre, reacția implantului va fi mai puțin violentă, batimetrul incorporat reacționînd mai lent decît în cursul unei înălțări, dar David nu era cîtuși de puțin convins. Chiar admițînd că ar reuși să supraviețuiască voiajului, asta nu rezolva toate problemele. Unde avea să-i lase cabina ? În ce unitate ? Era foarte posibil să fie întemnițați imediat ce treceau pragul ascensorului. La anumite etaje, fobia microbilor rămăsese deosebit de vie și toți străinii erau considerați din principiu vectori de epidemie.

Cîteodată, noaptea, se gîndea la Waldo, la șantierul de recuperare. Toate acestea îi păreau azi atît de îndepărtate ! Ca un vis, proaspăt în clipa deșteptării, și care se șterge pe măsură ce trec orele. Ce treabă avea el cu Sirce ? În ce complot era amestecată ? Avea vreo legătură cu hoții de fier ? Întrebările se încrucișau, alimentate de febră și angoasă, antrenînd după ele insomniile.

„Cu cît aștepți mai mult, cu-atît ți se degradează condiția fizică", observase tînăra. „Oboseala va face șocul și mai greu de suportat. Crede-mă, trebuie să ne asumăm orice risc, fără întîrziere !"

Dar nu reușea să se hotărască.

A cincea zi, dușul încetă să mai funcționeze, rezolvînd problema în locul lui. Din acest moment trebuia să găsească apă cît mai repede posibil. Sirce îl ajută să se extragă din nișa destinată abluțiunilor profilactice și-l culcă pe jos.

— Într-o oarecare măsură, armura te va proteja, explică ea. Formează un fel de corset care o să-ți blocheze convulsiile. Încătușat cum ești, n-ai să te poți cambra. Nu întîmpini, deci, nici un risc de-a-ți frînge șalele.

Îi strecură între dinți o bucată de burete smuls din căptușeala unui fotoliu, imobilizîndu-i astfel mandibula. Cînd totul fu gata, înaintă spre pupitrul de activare și se cufundă în contemplarea butoanelor. Era momentul crucial. Cifrele gravate în metal nu însemnau nimic pentru ea. Cine locuia la etajul treizeci și opt ? La al treizeci și șaptelea ? La... ? Prieteni ? Dușmani ?

În orice caz, n-avea de ales, călătoria trebuia să fie scurtă dacă vroia ca David să supraviețuiască încercării.

Hotărî să coboare un nivel, ceea ce abia dacă reprezenta mai mult de-un sfert de oră de transport. Se întoarse, schiță un mic gest de încurajare și apăsă o tastă.

Imediat, David fu străbătut de un junghi formidabil. Parcă un ac de foc l-ar fi străpuns de la șale în ombilic, înălțîndu-l la rangul de fluture fixat pe o plăcuță de plută. Descărcări electrice îi contractau mușchii într-un ritm din ce în ce mai rapid și avu convingerea că tendoanele îi vor ceda unul după altul. Fără menghina armurii, s-ar fi răsucit ca un posedat. Deja convulsiile îi blocau cutia toracică, tăindu-i respirația. Se sufoca.

Ascultînd de o mecanică invizibilă, maxilarele i se deschideau, se închideau, tot mai repede, zdrobind tamponul de cauciuc spongios. O mînă titanescă îi trăgea capul pe spate, pliindu-i ceafa după un unghi aberant. Avu impresia că vertebrele îi vor ceda, împrăștiindu-se precum perlele unui colier căruia i s-a rupt firul. Urlă. Aplecată deasupra lui, Sirce mișca buzele, dar nu-i putea înțelege cuvintele. Durerea sporea din minut în minut, explodînd la fiecare constricție. Se gîndi că, în prezent, totaliza fără în-

doială un număr impresionant de întinderi și rupturi musculare, apoi suferința se estompă și David se prăbuși într-o gaură neagră, vastă precum cosmosul.

Cînd își recăpătă cunoștința, tînăra femeie încerca să-l urce pe platoul unui mini-transportor cu șenile. Era întuneric. Ridicîndu-se într-un cot, văzu cabina ascensorului strălucind într-o lumină galbenă discordantă la vreo zece metri de el. Era întins pe un trotuar de beton, cu spatele rezemat de trenul șenilat al vehiculului de ridicare. Sirce gîfîia, cu părul lipit de frunte și obraji, transpirată.

— Am reușit ? îngăimă el, nevenindu-i să creadă.

Fata îi puse un deget pe buze.

— Da, dar nu vorbi așa tare ! Aici e noapte. Nu știu unde sîntem, am să-ncerc să găsesc o ascunzătoare unde să așteptăm zorile.

De bine, de rău, reuși să se instaleze în partea din față a tractorului electric. Trupul nu-i mai era decît o masă dureroasă și amorfă, o pastă cauciucată extinsă căreia nu-i mai percepea limitele. Sirce manevra mașina cu îndemînare, fofilîndu-se prin mijlocul umbrelor chinezești desenate de un nemaivăzut amestec de conducte de canalizare. La fiecare intersecție, cîte o veioză albastră arunca o pată oscilantă, abia luminînd perspectiva țevilor ruginite și a vanelor gigantice.

— Ce-i asta ? se neliniști David căutînd privirea prieteniei lui.

— Un sistem de irigații, probabil. Cred că ne aflăm într-o unitate de producție alimentară. Una dintre cele douăzeci de celule care hrănesc în permanență orașul.

Pătrunseră în tunel, zigzagînd printre pereții oxidați ai conductelor.

După vreo zece minute, o bifurcație îi conduse în direcția unei parcări jalonate de cazane metalice dispuse la intervale regulate. În fiecare recipient înmugurea cîte o masă molatecă și amestecată cu sînge, evocînd imaginea unui tubercul de carne crudă.

— Carne artificială, spuse fata, protoplasme de sinteză. Se ia o celulă de vită și e forțată să se reproducă prin proliferare accelerată. Cu zece centimetri pătrați de carne inițială, se poate hrăni astfel un popor întreg.

Un miros fad răzbătea din cazane. David se aplecă, examinînd gogoașa informă și palpitîndă. I se păru că vede celulele scindîndu-se cu toată viteza, multiplicîndu-se, mișunînd, amestecîndu-se unele cu altele fără nici un țel precis, fără arhitectură, și se simți cuprins de o greață vagă.

— În teorie, procedeul permite să se învingă definitiv orice foamete, reluă Sirce cu glas scăzut. Ajung cîteva eșantioane de țesut animal conservate prin congelare pentru a alimenta un oraș întreg, timp de secole. În practică, lucrurile se-arată mai puțin roze, căci cu cît proliferează mai mult celulele, cu-atît își pierd din puterea nutritivă. Se pot obține astfel biftecuri de trei, patru sute de kilograme, dar aportul lor caloric e apropiat de zero, ceea ce echivalează cu a fabrica apă chioară. În general, se stopează creșterea vlăstarului la o sută cincizeci de kilograme, dar anumiți producători trișează pentru a cîștiga bani, și lansează pe piață carne anemiată. A trebuit să se instaureze controale severe.

Tăcu și apăsă pe accelerator.

Întîlniră doi roboți care circulau între cuve, dar aceștia nu le dădură nici o atenție. După o jumătate de oră de mers, Sirce zări un mic hangar, vizibil dezafectat, și angajă tractorul într-acolo. Era un cub de tablă ruginită cu pereții turtiți. Cîteva grinzi cedaseră, provocînd o prăbușire parțială a acoperișului. Un robinet picura într-un colț. Tînăra sfîrși prin a descoperi un bidon vechi, cu ajutorul căruia putu umezi cuirasa lui David, care se usca periculos.

— De mîine, va trebui să găsim scule, murmură ea, lăsîndu-se să cadă pe pardoseală ; și să terminăm cu carapacea asta...

— Nu erau paznici la ieșirea din lift, remarcă David.

— Normal, era o cabină de privilegiați, folosită în mod curent de membrii unei caste bucurîndu-se de dreptul de liberă trecere. Nu se supraveghează niciodată ascensoarele de tipul ăsta.

Se ghemui, cu genunchii la gură și capul între brațe.

— Trezește-mă peste-o oră ! ordonă ea. O să mă duc să fur carne și hidroponice. Nu știu cît timp va trebui să rămînem ascunși.

David încercă să se miște pentru a găsi o poziție mai comodă, renunță repede și-și îndreptă privirea spre exterior printr-o ruptură a tablei. Noaptea artificială nu-i permitea să-și formeze o idee justă despre dimensiunile unității. Un ciorchine de puncte luminoase păreau să indice prezența unui oraș la oarecare distanță, dar nu se distingea nici o clădire, doar o aglomerare de mase întunecate.

Închise ochii. Durerea îi furnica prin tot corpul, desfășurîndu-se în valuri regulate. Nu îndrăznea să se miște, de teamă să nu descopere că nu-și mai controla membrele și că articulațiile îi săriseră de la locul lor.

Puțin mai tîrziu, Sirce se pierdu în întuneric, înarmată doar cu o bucată tăioasă de metal.

Reapăru după o oră, strîngînd la piept o bucată enormă de carne flască și cîteva fructe de apă. Mîncară în tăcere. Carnea era neplăcut fezandată și probabil ghiftuită de putrescine, boabele fade și moi.

— Ceva nu merge aici ! constată Sirce. Fie instalațiile sînt defectuoase, fie tehnicienii incapabili, dar aceste produse sînt total improprii pentru consumație.

Ca și în alte nopți, David nu dormi decît pe jumătate, cu bidonul de apă la îndemînă, stropindu-se de îndată ce încălzirea armurii devenea insuportabilă, furînd cînd și cînd cîte o fărîmă de somn.

Văzu zorii ivindu-se o dată cu haloul albăstrui al primei coroane de proiectoare, dar trebui să mai aștepte puțin înainte de-a putea distinge limitele unității. Era o celulă gigantică, lungă de aproape un kilometri, înaltă de mai multe sute de metri, Plafonul fusese pictat cu albastru, la fel ca și cei patru pereți, și nori mari stilizați se etalau la „orizont", dîndu-i acestui peisaj industrial o prospețime factice. În mijloc se înălța un oraș cu buildingurile și turnurile sale de sticlă. Spuma verde a unui parc îl înconjura pe toate părțile, izolîndu-l de jungla țevilor și rezervoarelor ce țeseau la nivelul solului un labirint cu arome de abator.

Cînd Sirce se trezi, proiectoarele anunțau amiaza, și totuși — curios — orașul nu dădea nici un semn de activitate. Cîțiva rari muncitori hoinăreau printre șirurile de cazane, cu mîinile înfundate în buzunarele combinezoanelor, fără nici o treabă. Îi atrase atenția prietenei sale, care încruntă de îndată sprîncenele.

— Se întîmplă ceva anormal, observă ea, scrutînd împrejurimile. S-ar zice că exploatarea nu mai funcționează decît în ralenti. Nimeni nu se ocupă de culturile biologice. E ca și cum producția ar fi fost stopată.

— S-ar zice că așteaptă, observă David, un ordin sau o decizie importantă...

Pînă seara, peisajul nu se modifică deloc. Se formau grupuri, oamenii discutau cu gesturi ample, apoi se despărțeau cu un aer sumbru.

— O grevă ? întrebă David, care-și amintea că citise cuvîntul într-un roman vechi.

Sirce ridică din umeri.

— Imposibil ; roboții din serviciul de ordine n-ar permite-o !

A doua zi se derulă după un scenariu întru totul asemănător. Spre seară, oricum, un val de panică păru să se reverse asupra orașului. O gloată hirsută începu să mișune de-a lungul foburgurilor, răspîndindu-se în tentacule clocotinde de pe o stradă pe alta. Distanța înăbușind strigătele, această fugă masivă părea să se desfășoare într-o liniște ireală, ca proiectată cu încetinitorul.

Sirce schiță o strîmbătură.

— Nu-mi place. S-ar zice că cineva a dat un șut într-un furnicar. Poate că va trebui să fugim. Am să-ncerc să găsesc unelte pentru a termina cu armura asta.

Dispăru pentru mai mult de două ore, lăsîndu-l pe David pradă fiorilor groazei.

Reveni, aducînd un laser de tăiere pe care muncitorii de la întreținere îl

foloseau frecvent pentru lucrările de fierărie, și o trusă cu scule.

— N-am putut afla nimic, gîfîi ea, debarasîndu-se de povară, instalațiile astea sînt practic părăsite. E un exod, nu altceva !

David n-o asculta decît cu o singură ureche, distrat — vederea minusculului tun-laser îi încreța carnea în frisoane incontrolabile. Știa că pentru a decupa cuirasa, Sirce trebuia să regleze lungimea razei aproape la milimetru. O simplă eroare de manipulare, un gest greșit, și dîra de foc avea să-i deschidă pieptul, sfîrîind, forfecîndu-i oasele ca pe niște tulpini de nalbă. Instantaneu fruntea i se acoperi de sudoare.

Deja tînăra îi trasa pe torace, cu dermatograful, o linie unind baza gîtului cu pubisul. Estimă cu aproximație grosimea lemnului și reglă raza la minimum. Aceasta izbucni într-o flacără albastru-electric doar cu puțin mai mare decît cea a unei antice brichete cu gaz, dar a cărei putere de penetrație depășea tot ce se poate închipui.

David strînse din dinți, simțindu-se dintr-o dată în pielea unei broaște țestoase căreia i se va tăia carapacea cu fierăstrăul.

Sirce îi aruncă o privire scurtă.

— Va trebui să uzi lemnul în tot timpul operației, murmură ea, altfel căldura razei o să-l usuce în cîteva secunde.

Băiatul înclină din cap fără să răspundă, incapabil să scoată o vorbă, atît de uscat îi era gîtul.

Sirce i se aplecă peste piept, lipind gura laserului de lemnul negeluit al platoșei. Flacăra rectilinie intră ca-n unt și David simți un fel de arsură difuză între clavicule. Mîna tinerei femei se deplasa rapid în jos în timp ce David vărsa conținutul bidonului într-un ritm regulat asigurînd o cotă convenabilă a umidității. Scoarța pîrîia, deschizîndu-se la trecerea fierăstrăului într-o rană cu buze înnegrite.

Cînd atinse baza cuirasei, Sirce atacă imediat tasetele și jambierele. David nu mai respira decît cu mare greutate, așteptîndu-se în fiecare secundă ca lama de foc să-i pătrundă în carne, topind mușchi și articulații la fel de ușor ca pe un boț de unt.

Cînd fiecare parte a cătușei fu complet tăiată în înălțime, Sirce apucă un levier pe care-l strecură într-una din extremitățile tăieturii practicate pe torsul lui David și apăsă cu toată greutatea. Cochilia plesni cu o detunătură seacă, împroșcînd cu așchii șalele și omoplații tînărului, ce nu-și putu stăpîni un urlet.

Fără răgazul de a-și trage răsuflarea, fata reluă operația pe fiecare membru, și trupul lui David apăru în sfîrșit în aer liber, spuzit cu arsuri și diverse hematoame. Fu nevoită să-l apuce de umeri pentru a-l tîrî la adăpost, aureolele de umezeală ce marmorau armura micșorîndu-se deja primejdios.

Un miros de pucioasă le intră în nări în timp ce o cascadă de trosnete se înălțau din bucățile despărțite. Avură impresia că temperatura ambiantă crește cu mai multe grade. Armura se aprinse în sfîrșit cu un trosnet enorm, de buștean. O flamă galbenă țîșni spre plafonul barăcii, degajînd o căldură intensă și lingînd tabla hangarului. Sirce și David se retrăseseră precipitat, ferindu-se de rugul a cărui vîlvătaie le frigea pielea și le pîrlea firele de păr.

Timp de trei minute avură impresia netă că și-au ales drept domiciliu hornul unui furnal, apoi, la fel de repede pe cît izbucnise, incendiul încetă, înecîndu-i într-un nor de fum acru și cleios. Solul și pereții fuseseră badijonați cu un strat gros de funingine de un negru uniform. Nu mai rămăsese nimic din armura ce se consumase în întregime, iar căldura degajată coșcovise tabla hangarului.

După ce se năpustiră afară, putură constata că sufereau amîndoi de arsuri de gradul întîi pe antebrațe, coapse și umeri. În plus, David prezenta impresionante colonii de bășici acolo unde țăndările înfipte în carnea sa se aprinseseră uscîndu-se.

Goi, acoperiți de răni și funingine, ofereau o priveliște puțin cuceritoare, așa că prima grijă a Sircei fu să plece în căutare de apă. Nu întîmpinară nici o greutate în a găsi ceea ce do-

reau. Baraca rezervată personalului de supraveghere le oferi serviciile cabinelor de dușuri. Odată spălați — și în ciuda tuturor eforturilor — nu reușiră să pună mîna pe nimic de îmbrăcat. Dulapuri și etajere fuseseră golite cu minuțiozitate, nelăsîndu-le altă alternativă decît să rămînă în pielea goală în mijlocul peisajului de țevărie și rezervoare.

— Trebuie să știm ce se petrece, atacă de îndată tînăra femeie. Nu mai putem rămîne mult(vreme în ascunzătoare !

— Am impresia clară că e vorba de o răzmeriță, observă David, care se strîmba la fiecare pas. O fi posibilă vreo revoltă ?

Sirce își țuguie buzele.

— Nu cred.

Traversînd complexul de producție părăsit, atinseră primele limite ale pădurii artificiale. Situat pe o colină, crîngul domina o serie de mari axe rutiere, dintre care fiecare lega orașul de valva unui ascensor gigantic.

— Cabine de transport industriale, explică Sirce, coborînd vocea. Lifturi concepute pentru a purta tone și tone de alimente perisabile.

Pe moment, drumurile erau încărcate cu o mulțime de mașini individuale încastrate unele-n altele într-un ambuteiaj monstruos. Urletele avertizorilor sonori explodau deasupra acestui cîmp de bătălie într-o cacofonie insuportabilă. Abandonîndu-și vehiculele, oamenii fugeau ca furnicile, tîrînd în urma lor un nemaivăzut amestec de bagaje de toate felurile, ce sfîrșeau invariabil prin a fi lăsate baltă după cîteva sute de metri. Copleșiți, roboții de la serviciul de ordine încercau, de bine de rău, să-i organizeze pe fugari în grupuri sau coloane, dar gloata deborda de fiecare parte a drumului, escalada taluzurile, galopînd spre cel mai apropiat ascensor într-o goană haotică și grotescă.

— Tare mi-e că ne-am băgat într-un bucluc al naibii ! observă Sirce. Răspunsul se găsește, probabil, în oraș.

David se opri.

— Și dacă e o epidemie ?

Avu impresia că prietena sa îi aruncă o ocheană ironică, așa că preferă să nu mai insiste. Luînd-o printre trunchiuri, se îndreptară spre orașul deja pe trei sferturi gol.

Ieșiră în sfîrșit într-un mic scuar decorat cu jeturi de apă. Panica era atît de mare încît nici unul din cei pe care-i întîlniră nu dădu nici cea mai mică atenție goliciunii lor. Mormane de pachete desfăcute umpleau străzile periferiilor, vomînd haine și bibelouri, obiecte de primă necesitate și gadgeturi. Cei rămași în urmă străbăteau în slalom acest parcurs accidentat, încercînd să nu se împiedice de cîte o poșetă sau geantă uitată, iar zgomotul fugii lor se repercuta de-a lungul fațadelor orașului mort asemeni ultimelor bătăi ale unei inimi ce se stinge.

David fu cuprins de o neliniște crescîndă. Palmele i se umeziră, iar picioarele i se lipeau de trotuar într-o suită ridicolă de pași supți. În centrul unei mici piețe dădură în sfîrșit peste un afiș galben, încă șiroind de lipici. „LEGEA PRESEI", spuneau primele două rînduri. David ridică sprîncenele, semn că nu înțelegea.

Sirce, însă, devenise palidă.

— Legea presei ! gîfîi ea cu sufletul la gură. Nici că se putea să nimerim mai prost ! Mai bine rămîneam în tovărășia hoților de fier !

Băiatul simți un frison înghețat răzuindu-i șira spinării.

CAPITOLUL VIII

Orașul se golea, într-o lungă hemoragie de chipuri palide. Pe măsură ce străzile deveneau tot mai tăcute, piețele tot mai pustii, drumurile de țară începeau să care o mulțime cu pas împleticit și febril, în strigăte de spaimă și mînie.

Henry se aplecă ușor peste balustrada etajului treizeci, măturînd întinderea cu o lentă privire circulară. Peste tot același spectacol. Orașul își excreta locuitorii în toate cele patru puncte cardinale. Mareea umană se oprea la răspîntii, înfunda drumurile, se chinuia cot la cot în căldură și mirosuri acide de sudoare. I se păru că percepe gîfîielile oamenilor încovoiați sub povara baloturilor prea încărcate, mi-

cile gemete ale femeilor strîngîndu-și copiii la sînul umed.

La ieșirea din foburguri o duzină de roboți cromați opreau mașinile, smulgînd din ele pasagerii, și le azvîrleau în șanț, transformînd totodată împrejurimile orașului într-un gigantic cîmp de epave. Dar la ce-ar fi putut servi un automobil pe drumurile acestea ocupate de mii de pietoni, dacă nu la agravarea extremei confuzii a fugii generale ?

Henry oftă, trecîndu-și nervos degetele prin peria aspră a părului tuns la nivelul țestei. Sub picioarele sale, buildingul Coordonării Alimentare era gol, o știa. Cîteva ore mai înainte parcursese în joacă întinderea sălilor pustiite, jungla mașinilor de scris, mute acum, birourile lăsate vraiște, telefoanele pe care nici un apel nu le mai făcea să sune. Știa că același spectacol îl aștepta pe bulevarde : prăvălii deschise, oferindu-și mărfurile jafului, vandalismelor...

În ajun, pe cînd urca una din arterele principale, putuse vedea vreo sută de mantouri îmblănite atîrnînd de crengile copacilor ce mărgineau șoseaua, asemeni unor spînzurați. În piața Ajutorului Ultim, cineva se distrase răsturnînd mii de cutii de vopsea, transformînd toate străzile învecinate în cataracte împestrițate. Acum, că roboții Directoratului deveniseră stăpîni pe situație, actele puerile tindeau să se rarefieze. E adevărat că, cu fiecare ceas, capitala afișa tot mai mult aerul unei necropole.

Henry se scutură, și ochii i se înălțară mașinal spre cer. Era atît de albastru ! Nu cumva păsările zburau deja ceva mai jos ?

— Nu folosește la nimic, știi doar, murmură Geneviève în spatele lui. Se pare că nu ne dăm seama decît la sfîrșit cînd...

Glasul i-o luă razna, și rămase înțepenită în centrul terasei, în rochia ei fină de pînză roz care dezvăluia în transparență umbra coapselor. Pentru a salva aparențele, își împinse ochelarii mari din ramă de corn pe minusculul vîrf al nasului. Henry își spuse că, cu coada ei de cal și saboțeii albi, avea aerul unei școlărițe. Totuși, era frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Curios cum n-o remarcase decît azi...

Acum femeia se juca nervoasă cu blocul ce-i servea de obicei să ia notițe în timpul conferințelor grupului de planificare alimentară.

— Pe ăsta n-o să ai timp să-l consumi ! comentă Henry. Ți-aduci aminte ? Tipul de la aprovizionare te poreclise „Halește-hîrtie" ; nu-nceta să se plîngă de cît îi consumi indigourile, creioanele, plicurile...

Se întrerupse, conștient de stupiditatea vorbelor sale.

— Mă tîmpesc ! mormăi el întorcîndu-se. Vorbesc de toate astea ca și cum ar fi trecut o veșnicie de...

Geneviève înghiți dureros. Din locul unde stătea, Henry îi putea vedea buzele tremurînd.

— Trei zile sînt uneori o veșnicie, șopti ea, aruncînd notesul în gol. Și eu am uneori impresia că totul s-a petrecut într-o altă viață.

Înălță bărbia și începu să fixeze cerul, cu norii lui mari, pictați din trăsături de pensulă neîndemînatice. Henry închise ochii.

Sancțiunea căzuse cu trei zile mai devreme, implacabilă, și afișele galbene începuseră să înflorească pe ziduri și fațade : „Legea presei". De îndată frica se prăvălise asupra orașului și primele mașini o luaseră la goană pe șosele, fugind spre orizont cu toată puterea motoarelor. Ambuteiaje gigantice blocaseră căile de acces și trebuise să se degajeze autostrăzile cu buldozerul, înălțînd de-o parte și de alta a drumului ziduri de crom și tablă mototolită.

— Aerul e mai greu, observă Henry. Sufocant, nu ți se pare ? Ca și cum cerul ar coborî mai... jos ?

Își reproșă imediat această figură de stil mai mult decît aproximativă și mormăi o scuză vagă.

— Pui la îndoială condamnarea ? întrebă brusc Geneviève. Vreau să zic : nu-și dăduse seama comisia de Coordonare că programul său era în asemenea măsură judecat negativ ?

Henry ridică din umeri.

— Nu. Recoltele erau proaste, dar era vorba mai ales de probleme teh-

nice : irigație defectuoasă a cărnurilor, ultraviolete insuficiente, etc. Niciodată ru ne-am gîndit că modul nostru de viață ar fi pus în discuție. Directoratul ne-a decretat civilizația prea „moale", favorizînd individualisiul și absenteismul. După părerea lui, se impunea o repunere a problemei ...

Tăcu. Treizeci de etaje mai jos, orașul, cu străzile sale pustii, căpăta alura unei machete sau a unui proiect imobiliar. Chiar de la distanța aceea, pata galben-sulf a avizului de sancționare era vizibilă : „Legea presei".

— Dacă rămînem aici, ne vom apropia de cer, observă Geneviève pe un ton fals ușuratic. Paradisul o să vina la noi fără a trebui să mișcăm nici degetul cel mic !

Imediat după aceea izbucni în suspine. Henry reintră în sala de lucru, trecu în toaletă și-și dădu cu apă pe față. Era caldă, clocită, și nu făcu decît să-i agraveze greața. Pradă unui impuls neașteptat, își descheie cămașa, dezgolindu-și pieptul, și se examină în oglindă. Dar dioda electroluminiscentă ar implantului înfipt deasupra mamelonului drept era tot neagră.

În spatele lui, Geneviève pufni într-un rîs isteric.

— Și dumneata ! chicoti ea, în timp ce bărbatul se încheia la loc. Cred că e o reacție normală. În primele două zile îmi petreceam tot timpul în budă punîndu-mi și scoțîndu-mi sutienul ca să văd dacă...

Rămaseră față în față. Cu un surîs trist, femeia își înlătură reverul rochiei, dezvelindu-și sînul gol. Deasupra areolei cafenii, implantul disperat de opac amintea imaginea unui neg sau a unui melanom.

— Știi, făcu ea fără să se aranjeze la loc, în prima noapte am rămas așezată în pat așteptînd să se aprindă. Pînă-n zori. Și-mi spuneam : „Poate că s-a ars becul, sau e un contact defect, du-te la doctor". Ridicol, nu-i așa ?

Henry făcu un gest vag.

— Nu, cred că și eu am făcut la fel. Cred că *tot* biroul de Coordonare a făcut la fel.

Tînăra se lăsă pe un scaun și-și întinse picioarele. Rochia i se căsca în continuare pe sînul dezgolit.

— E ciudat, murmură ea vorbind ca pentru sine. La început am luat hotărîri, știi, ca de Anul Nou. Îmi repetam : „Ultimele tale trei zile, ultimele tale trei nopți, o să profiți, băbuțo ! O să faci amor douăspatru de ore din douăspatru, ai să-ți împlinești toate fantasmele, ai să..." Și, cînd colo, azi sînt ca anesteziată. N-am poftă de nimic. O să mor și nu voi fi făcut nimic cu zilele astea ultime, cu prelungirea asta. Curios, nu ?

— Nu tocmai. Ce-am făcut eu mai mult ca dumneata ?

— Nici cea mai mică orgie ? Nici o boroboață ?

— Nu.

Femeia slobozi un enorm suspin de ușurare.

— Vrei să mă liniștești, se alintă ea apropiindu-și comic pleoapele. Pînă la urmă, o să mă cred anormală !

Rămaseră un timp nemișcați, fără să pronunțe un cuvînt. Un porumbel se așeză pe marginei terasei, și zgomotul aripilor sale zburlite îi smulse din hipnoză.

— Merg să dau o raită, anunță Henry, pradă unui impuls neașteptat. Vii ?

— N-am chef să mă mișc, dar cu atît mai puțin să rămîn singură ! O.K.

Rîseră oarecum forțat și se îndreptară spre lift. Cabina îi lăsă cu treizeci de etaje mai jos, sub bolta betonată a vechilor parcări. Trei cai așteptau lîngă un saivan improvizat, discordanți în mijlocul careurilor galbene numerotate.

— Dumneata ai... ? cotcodăci Geneviève.

— Da, m-am gîndit imediat că mașinile nu vor mai putea circula. I-am furat de la manejul din Colțul de Vest.

Înșeuară animalele ale căror copite cloncăneau pe beton. Geneviève încercă să încalece ca o amazoană dar șaua, neadecvată, nu-i permitea decît un echilibru precar. Cu o ridicare din umeri, își suflecă rochia pînă la șolduri și puse piciorul în scară, încălecînd animalul ca și cum ar fi purtat pantaloni. Coapsele ei albe se desenau ciudat pe pielea neagară a calului.

— Mergem ?

Ieșiră din clădire pentru a se regăsi în piața Congreselor. Zgomotul regulat al copitelor potcovite se înălța, repercutîndu-și ecoul din fațadă în fațadă, luîndu-le-o înainte pe străzile pustii.

— Am senzația că visez ! hohoti Geneviève trăgînd de căpăstru.

Henry înclină capul. Femeia avea dreptate. Mergeau călare, acolo unde cu cîteva zile mai-nainte sute de funcționanri țîșneau din autobuze, umpleau trotuarele, se grăbeau spre birouri. Un afiș galben-sulf îi smulse din visare :

LEGEA PRESEI

Unitatea de producție alimentară no. 7 a fost condamnată...

Făcu o grimasă. Euforia goanei insolite dispăruse.

Lîngă el, Geneviève împietrise ca o statuie, cu falca atîrnînd și degetele încleștate de hățuri. Apoi chipul i se convulsionă într-un rictus groaznic și scutură capul de la dreapta la stînga cu o mimică de negare turbată. Buzele albite i se răsfrînseseră, dezvelindu-i dinții ; saliva îi spumega pe bărbie.

Henry schiță un gest, dar tînăra fată tresări de parcă i-ar fi aruncat un tăciune. Cu un urlet isteric, lovi cu călcîiele în coastele calului. Animalul se cabră, apoi demară într-un tropăit zgomotos de copite, străbătînd în galop strada spre ieșirea din oraș. În cîteva secunde ajunse în foburguri și, sărind peste vehiculele abandonate ca peste tot atîtea obstacole, se repezi în direcția celui mai apropiat ascensor.

— Geneviève ! Ai înnebunit ? Vino-napoi !

Henry se ridicase în scări. Degeaba. O văzu deslușit pe secretară abandonîndu-și calul și năpustindu-se în cabina ale cărei uși se închideau. Prea tîrziu, nu mai putea face nimic pentru ea. Mașinal, aruncă o privire scurtă la ceas. Peste cîteva minute Geneviève n-avea să mai fie în viață. Elevatorul va zbura în sus, luînd în fiecare secundă tot mai multă viteză, ducînd cu el sarcina de naufragiați... De expropriați. Și, în mijlocul acestor bărbați și femei înghesuiți umăr lîngă umăr în mirosul de sudoare și groază, se va găsi cadavrul Genevièvei, frînt în cine știe ce postură grotescă. Cu șalele fracturate de spasme. Se scutură. La ce bun s-o mai lungească ? Poate că tînăra alesese soluția cea mai bună ? De ce să aștepte, de vreme ce sfîrșitul avea să fie oricum același ?

Cu un oftat, struni calul să se întoarcă. Într-o oră, operația de evacuare avea să ia sfîrșit, ultimul ascensor, se va pune în mișcare, lăsînd unitatea de producție ruptă de lume, fără nici un mijloc de legătură. La fel de izolată ca o insulă. Cabinele n-aveau să mai revină decît peste trei sau patru zile... Cînd pedeapsa se va fi încheiat. Se înfioră, dintr-o dată neliniștit. N-ar fi trebuit să rămînă singur.

Ridicînd bărbia, examină cerul cu azurul său cojit și norii falși. Păsările păreau și mai jos decît adineaori. Înjură și-și îndreptă atenția spre drum, în speranța de-a descoperi un oarecare companion pentru ultimele clipe de viață.

Deodată, în mijlocul unei piațete, privirea sa se agață de un tablou insolit. Un bărbat și io femeie, complet goi, înfipți în fața unui afiș mare galben-sulf. Tînărul purta un implant lombar indicînd clar că nu era de la acel etaj, de vreme ce acolo se grefau încuietori electronice la înălțimea inimii. Fata nu prezenta nici un sistem analog, trădîndu-și apartenența la casta privilegiată a liber-călătorilor. Străini. Fugari, probabil. În acest caz își aleseseră prost locul !

Îi apostrofă voios :

— Hei ! S-ar zice că tocmai v-ați prins că barca de salvare vă e găurită ! Numele meu e Henry. Sînt condamnat...

Tînăra se apropie. O găsi foarte frumoasă.

— Eu sînt Sirce, făcu ea cu o voce răgușită, iar el David...

* * *

— Legea presei e o pedeapsă foarte veche, explica Henry. A fost concepută pentru a stîrpi din față orice tertativă de rebeliune, deviaționism sau lipsă de productivitate. E un paloș suspendat deasupra fiecărei unități

de fabricație. Directoratul ne amenința la fiecare scădere a producției.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Sirce punînd picior peste picior.

Se așezaseră, David și Sirce în continuare goi, pe terasa unei cafenele în plin centru al orașului-fantomă, și acest spectacol avea ceva supranatural, nemaivăzut. Henry își țuguie buzele.

— Probabil un virus. Puterea nutritivă a cărnii a scăzut tot mai mult. În unele zile ar fi trebuit să mănînci o sută de kile ca să atingi valoarea calorică a două ouă. Cu toate eforturile noastre, curba nu s-a redresat. Sus au început să ne acuze de sabotaj deliberat, de complot. Lucrurile s-au înrăutățit, apoi sentința s-a prăvălit ea un satîr : legea presei. Ce mai panică !

— Vreau foarte mult să înțeleg ! interveni David. În ce constă exact osînda despre care vorbiți ?

Henry se lăsă pe spătar și arătă cu degetul deasupra capului.

— Vedeți „cerul" ? Plafonul ? Ei bine, în cursul celor trei zile care urmează, va coborî în fiecare oră puțin mai jos, pînă va atinge pămîntul. O să coboare spre noi, ca o presă, zdrobind casele, instalațiile, aplatizînd pădurile, podurile, tot ce se înalță deasupra solului. Întreaga unitate se va transforma într-o nicovală. Tavanul e montat pe enorme leviere hidraulice cărora nimic nu le poate stînjeni sau încetini cursul. Această pedeapsă are ceva exemplar, faptul că afectează imaginația mulțimilor, terorizează femeile și copiii. Cei care-au trăit-o o dată n-au nici un chef s-o mai ia de la capăt. Cînd vor readuce populația orașului, or s-o abandoneze în mijlocul unei cîmpii de moloz cu ordin să reconstruiască totul, s-o ia de la zero — și credeți-mă, se va face într-un timp record ! Se vor lua la întrecere în materie de zel ! În șase luni unitatea va funcționa cu tot randamentul.

— Și dumneata ?

— Eu ? Fac parte din cadrele condamnate. Acțiunea noastră a fost judecată ca fiind moale, suspectă. Vinovată. Cu ocazia evacuării nu ni s-au dezactivat implanturile, ceea ce ne interzice să luăm parte la exod. Trebuie să rămînem aici, s-așteptăm să ne cadă ceru-n cap. Treaba noastră cum ne descurcăm să rămînem în viață.

— E posibil ?

— O s-o aflăm foarte curînd, de vreme ce sîntem toți trei în aceeași barcă. Unitatea e total izolată, ruptă de restul lumii. Îndărătul ușilor de acces în lifturi e vidul cuștilor. Puțuri de kilometri întregi. Cabinele n-or să revină decît odată executată sentința.

— Ești singur ? întrebă Sirce.

— Nu, cred că sîntem vreo douăzeci de condamnați. Toți responsabili de înalt nivel. Pentru moment, se ascund, dar odată trecut șocul o să-i vedeți ieșind. Cunosc procesul, am supraviețuit deja unei laminări.

— Cum ?

— O minune. O falie în sol, o crevașă. M-am aruncat în clipa cînd plafonul îmi mîngîia părul. Am rămas acolo o zi întreagă, în întuneric total, să ascult pămîntul și molozul năruindu-se în jurul meu. Un adevărat miracol.

Își drese glasul.

— Veniți, mergem să ne luăm obolul de la magazine ca să vă-mbrăcați. Pe urmă vom încerca să mîncăm.

Îi tîrî prin mai multe prăvălioare de lux, insistînd ca Sirce să aleagă toalete nomenclaturiste. David se pomeni curînd înghesuit într-un smoking de înaltă clasă, cu picioarele garnisite în piele veritabilă, și senzația de-a pluti prin mijlocul fumurilor unui vis. Spectacolul orașului pustiit înlătura orice realitate a faptelor și evenimentelor. Aproape că uită de rănile și cicatricile retractile ce începeau să i se formeze pe piept. Un ceas mai devreme, cînd se plînsese de ele, Henry pătrunsese într-o farmacie, demolase raftu-rile ca un vandal perfect, pentru a sfîrși prin a flutura triumfal un tub de comprimate analgezice cu adevărat eficace. De-atunci, străbăteau bulevardul principal, oprindu-se în toate barurile pentru a experimenta de fiecare dată cîte un nou cocktail. Puțin obișnuit cu alcoolul, tînărul își simțea

echilibrul devenind din ce în ce mai precar.

— Toate astea sînt puerile, chicotea Henry, agitîndu-şi shakerul, dar nu-i nimic rău în a-ţi satisface cîteva capricii ! Cine n-a visat vreodată să facă ceea ce facem noi chiar în acest moment ?

Eşuară în saloanele a ceea ce părea să fie o casă de rendez-vous uluitor de luxoasă, şi David fu fericit să găsească în sfîrşit un pat în care să se prăvale. În clipa cînd se cufunda în somn, observă capul inginerului pătrunzînd între coapsele Sircei culcată pe spate, cu rochia ridicată pînă-n talie, şi luă cu el în inconştienţă această imagine ca pe o scenă de coşmar.

Puţin înaintea zorilor, îl trezi o serie de convulsii inexplicabile care-l aruncară pe jos, cu coloana vertebrală forfecată de junghiuri dureroase. Criza fu pe cît de scurtă pe-atît de intensă, şi îl încercă un neplăcut sentiment de greaţă. Avea să moară cu întîrziere ca urmare a coborîrii, sau răul nu era decît trecător ? Absenţa răspunsului îl ţinu un ceas îndelungat cu ochii deschişi, apoi oboseala îşi reintră în drepturi.

CAPITOLUL IX

Cînd îşi recăpătară cunoştinţa, falsa euforie din ajun se risipise. Tăcut şi gol, oraşul le apărea lugubru. Rămaseră prostraţi pe o bancă din grădina publică, cu ochii fixaţi pe jetul subţire de apă al unei fîntîni. David dîrdîia, cuprins de febră, cu pieptul sfîşiat de mîncărimi insuportabile. Machiajul Sircei se scursese, ceea ce-i dădea alura unei păpuşi sinistre. Cît despre Henry, el părea să aibă cel mai mult de furcă în a-şi controla tremurul agitat al mîinilor.

Rămaseră astfel pînă la o oră înaintată a dimineţii, neîndrăznind să ridice capul, apoi îşi reluară hoinăreala. David descoperi un om spînzurat de un felinar, Sirce — o femeie cu încheieturile mîinilor tăiate, în toaleta unui restaurant unde poposiseră să bea puţină cafea. Amîndoi erau colaboratori apropiaţi de-ai lui Henry. Inginerul nu pronunţă un cuvînt, dar fugi să vomeze mai la o parte. Petrecerea se sfîrşise.

Puţin mai tîrziu, depăşiră un grup de oameni în cămăşi albe, cu cravate la gît, care încercau zadarnic să dessolul cu ajutorul ciocanelor-perforatoare şi al fierăstraielor-laser.

— Vor să-şi sape un adăpost, comentă Henry, dar îşi pierd vremea. Nimeni n-a reuşit vreodată să spargă betonul celulelor. De altfel mă şi-ndoiesc că e vorba într-adevăr de beton. Mai curînd un material refractar conceput pentru a rezista tuturor agresiunilor mecanice, şi pe care laserele intră în reverberaţie graţie unei multitudini de bile de sticlă înecate în masa materialului, prisme tratate special pentru...

Tăcu. Ieşind de pe o stradă perpendiculară, un necunoscut se tîra pe şosea, înaintînd ca o reptilă, cu burta lipită de asfalt şi membrele pe jumătate îndoite. David observă cu stupoare că avea capul acoperit cu o pungă de hîrtie opacă, o sacoşă de ambalaj pe care se etala în litere roşii numele unui mare magazin. Astfel gătit, avea aerul unui condamnat dus spre locul de execuţie, cu faţa înfăşurată într-o cagulă oarbă. Omul se tîra cu greutate, mergînd în zig-zag pe trotuar, fără un scop precis. Costumul său de oraş nu rezistase uzurii unei frecări prelungite, coatele şi genunchii plini de hematoame arătîndu-se prin stofa găurită.

Cu gîfîieli de forjă se strecură pe sub o poartă şi dispăru.

— O să mai vedeţi şi alţii ! rînji inginerul observînd surprinderea însoţitorilor săi. Aştia sînt oamenii-şopîrlă. Cînd s-a dat publicităţii sentinţa, anumiţi condamnaţi au încercat să-şi măsluiască implanturile. Altfel spus, să le dezactiveze cu ajutorul vreunui medic de duzină. Dacă operaţia reuşea, s-ar fi putut fofila în lift fără teama de-a muri un etaj mai sus ! Din nenorocire, manevrele astea chirurgicale s-au terminat toate prin fiasco-uri, şi sistemele de autoapărare ale implanturilor i-au lăsat pe înşelători fără simţul echilibrului. Nu mai pot să se ţină pe picioare, să umble.

Unii chiar se contorsionează zi și noapte, incapabili să mai poată deosebi susul de jos. Alții nu mai suportă vederea spațiilor largi fără să verse, și trebuie să-și închidă capul într-o pungă, pentru a regăsi o lume la dimensiunile lor. Numim asta complexul vizuinii. Amețeala! Trăiesc în inima unei ameteli permanente. Pentru ei, a fi așezat pe un scaun echivalează cu a-ți ține echilibrul pe parapetul unui pod de peste un hău fără fund. Atroce.

Cîteva minute mai tîrziu, se împiedicară de un alt bolnav, chircit în mijlocul unui butoi metalic ce conținuse odinioară gudron. Era legat la ochi.

— Alții se închid în seifuri, comentă Henry pe un ton dezabuzat, ba chiar și-n propriul frigider!

Spre amiază, un scîrțîit îngrozitor îi făcu să ridice capetele. David își simți stomacul înnodîdu-se realizînd că „cerul" era acum atît de jos încît îndoise uriașa antenă emițătoare ce se înălța în vîrful clădirii radioului.

— Diseară plafonul va atinge acoperișurile celor mai înalte imobile, contată Sirce cu voce gravă. Henry, ai plănuit ceva?

— Da: să beau cu tine un pahar, și chiar mai multe!

David se forță să-și disciplineze respirația pentru a lupta cu fluxul de panică ce se răspîndea în el. Fatalismul inginerului îl înspăimînta. Chiar și Sirce părea să-și piardă calmul.

Ca și în ajun, se așezară pe terasa unei braserii și băură în tăcere. Din locul unde stătea, David putea vedea cuvele de producție ale complexului industrial. Carnea, pe care nimeni n-o mai recolta, continua să prospere, crescînd în enorme ciuperci de țesuturi crude în mijlocul rețelei de conducte. S-ar fi zis că o pădure de mușchi jupuiți se apucase să crească pe deasupra rezervoarelor. Stomacul tînărului amenința să se reverse. Henry, care dăduse peste cap mai multe pahare de whisky, dormita. Sirce se ridică, împingîndu-și furioasă scaunul, și începu să măsoare locul încoace și-ncolo.

— Numai de-ar fi fost totul în regulă... murmură ea ca pentru sine.

David se apropie.

— La ce te gîndești?

Fata avu o ezitare imperceptibilă, apoi rosti:

— La termite.

David încruntă sprîncenele, interzis. Deodată în cap i se făcu lumină.

— Vrei să spui că... complotul...?

Sirce ridică din umeri.

— Da. La ce bun să mai avem secrete în punctul unde-am ajuns? Termitele sînt o creație artificială. Creația *noastră*. Eram un mic grup de entomologi în dezacord cu sistemul. O întîmplare, în cursul unei experiențe, ne-a transformat în complotiști. Conjurați. Vezi ce ușor pare! Pe vremea aceea, lucram pe insecte criogenate, animale asemănătoare tigrului care-a fost gata să te ucidă. Unul din noi a descoperit un mijloc de-a dezvolta anumite insecte, de-a le produce mutații în sensul de-a nu mai ataca lemnul, ci... betonul!

— Dar de ce?

— Pentru a sparge izolarea, desigur! Pentru a sfîrși cu sistemul compartimentelor, al îngrădirii! Nu te-ai săturat să trăiești într-o închisoare, într-o celulă? Între patru pereți? Într-o fază inițială, obiectivul nostru era să stabilim contactul între mai multe unități situate la același etaj. Termitele, forîndu-și tunelul, deschideau drmuri, circuite de comunicare. În imaginația noastră, oamenii aveau să se descopere, să fraternizeze, să se unească. Vai!

— Vai?

— O știi la fel ca mine! Oamenii s-au temut să ia calea galeriilor, a aventurii. Sistemul îngrădirii, teama de pseudo-epidemii, îi țineau țintuiți în loc. Singuri hoții de fier au înțeles avantajul pe care li-l aducea sfîrșitul izolării! Au folosit noile căi de comunicație astfel create pentru a-și astîmpăra setea de răzbunare, pentru a se răspîndi din unitate în unitate și a se deda jafului. Mai mult, termitele au izbutit performanța de a ne scăpa de sub control. Au încetat să asculte de stimulii radio, apucîndu-se să sape

în toate sensurile, transformînd orașul în strecurătoare...

David se lăsă să cadă pe marginea trotuarului, copleșit.

— Ați conceput monștrii ăștia în laborator ! exclamă el cu dezgust. Da' sînteți nebuni cu toții ! Nu vi s-a-ntîmplat niciodată să vă gîndiți că insectele astea, *scobind mereu*, pot atinge sau chiar să depășească limitele orașului, și să ne pună în contact cu *exteriorul !* Cu tot ce se află la exterior : viruși mortali, gaze, apă, radiații cosmice, mai știu eu ce ! E de neînchipuit ! În fine, e evident că într-o zi sau alta termitele vor ataca și *străpunge* ultimul zid, cel care ne izolează, ne apără de ceea ce e *afară !*

Sirce se așeză lîngă el și îi puse mîna pe umăr.

— Noi nu credem că exteriorul e lumea aceea a morții pe care Directoratul se încăpățînează dintotdeauna să ne-o descrie, spuse ea pe un ton calm, gîndește-te. Puterea are interesul să ne țină în robie, să ne închidă în sistemul ei, de vreme ce ea, și numai ea, profită de acest sistem. În ce mă privește, sînt convinsă că exteriorul e absolut locuibil. Poate că a avut loc un război, dar toate astea sînt deacum atît de îndepărtate încît fauna și flora au avut timp să se refacă.

— Ipoteze ! i-o tăie David. Nimic decît ipoteze ! Și dacă orașul e scufundat, mm ? La asta te-ai gîndit ? Dacă termitele perforează coca cubului o să pierim cu toții înecați ! Dacă sîntem pe orbită, vidul și frigul glacial al cosmosului au să invadeze tunelurile săpate de fermecătoarele tale gîngănii, și se vor răspîndi de la un etaj la altul... Sînteți niște visători, niște iresponsabili !

— Asta au și spus cei ce ne-au denunțat. Complotul a fost descoperit. Toți camarazii mei au pierit în cuptoarele unităților de curățătorie, și...

David ridică din umeri.

— N-ajută la nimic s-o mai lungim ! E prea tîrziu ! Dacă orașul începe să se surpe, va trebui oricum să ieșim. Cel puțin dacă nu găsim un mijloc de-a neutraliza termitele.

Tînăra scuipă cu furie.

— Vorbești ca valeții Directoratului ! Știi cum ne porecliseră sticleții ? Mîncătorii de ziduri ! Nu înțelegi, așadar, că nimic nu deosebște orașul ăsta de un penitenciar ?

— Nu cred că sufereai prea mult ! rîse David. Făceai parte dintr-o castă conducătoare : cercetătorii, asimilați medicinei, fără implant, liber-călători. Ai putut cutreiera orașul de sus și pînă jos, cîtă vreme eu...

Se întrerupse, cu respirația tăiată. Timp de cîteva secunde stătură față în față, ca niște cîini gata să muște, apoi tensiunea scăzu și își întoarseră chipul unui de la celălalt.

— Aveți informații valabile despre exterior ? murmură într-un tîrziu tînărul. Ați întîlnit măcar pe cineva care să fi riscat ? Ați recepționat mesaje ?

— Șeful nostru afirma că a fost în legătură cu un om de-afară, răspunse Sirce cu un fel de regret.

— Un simulator !

— Nu-ncepe iar !

Un trosnet amenințător îi întrerupse. „Cerul" atinsese acoperișul celui mai înalt building, turnul Comitetului de Control, dărîmînd hornurile de ventilație, tasînd ultimul etaj cu mai multe zeci de centimetri. Henry tresări în fotoliu.

— Merge mai repede decît credeam ! mormăi el căscînd.

Foarte departe, deasupra lor, geamurile explodau sub apăsare, făcînd să plouă în stradă un potop de sticlă spartă. Cioburi zebrară aerul, sfîșiind tenda și umbrelele unui salon de ceai înainte de-a se dezagrega pe sol într-o multitudine de rafale cristaline. Pentru prima oară de la sosire, David simți frica insinuîndu-i-se în oase. Sirce îi strînse brațul.

— Doar termitele ne pot scoate deaici ! îi gîfîi ea în tîmplă.

Apoi, întorcîndu-se spre inginer :

— Henry, ați suferit în vreun moment sau altul o incursiune a termitelor ?

— Nu, ne-au pus să dăm notă despre asta, dar detectoarelee n-au semnalizat niciodată nimic. Cred că e vorba de-o legendă...

— Trebuie să verificăm ! îl între-

rupse David. Să facem turul unității pe lîngă pereți. Dacă prin minune...

— Nu cred că minunile se produc la comandă ! îi ironiză inginerul. În sfîrșit, dacă țineți cu tot dinadinsul... În orice caz, trebuie să ne dăm iluzia că facem ceva !

Nu le fu prea ușor să găsească un vehicul, și încă mai greu să iasă din oraș, atît de blocate erau căile de acces. Timp de peste o oră străbătură peretele în lungul diferitelor sale suprafețe. Zadarnic. Betonul era absolut intact. Ca să le pună capac la toate, mașina rămase fără combustibil și trebuiră să revină în oraș pe jos, de-a latul dedalului de conducte și ciosvîrte de carne, dintre care unele începeau să atingă dimensiunile unor mici coline.

Henry scutură din cap.

— Probabilitățile sînt destul de slabe ca în cursul următoarelor ore termitele „voastre" să vină la țanc să ne străpungă o galerie sub nas, uite-așa, din întîmplare ! Ca să ne scape !

Gluma sa nimeri ca nuca-n perete. Ziua scădea. Cum felinarele se aprindeau unele după altele, hotărîtă să intre într-un restaurant unde puteau găsi mîncăruri gata preparate. Dar, odată așezați la masă, își dădură seama că nici unul dintre ei nu era în stare să înghită un singur dumicat. Henry reîncepu să bea, apoi se apucă să mîngîie coapsele tinerei femei, care se eliberă cu violență. Ieși, cu David după ea, și se opri în mijlocul unei treceri de pietoni.

— Trebuie să găsim ! răcni ea cu ochii scînteindu-i de furie reținută. Nu se poate să fi făcut tot drumul ăsta ca să ne lăsăm turtiți ca niște clătite !

Undeva, în noapte, un zid se prăbuși, precedat de o cascadă de țigle.

— De cum se vor dărîma imobilele, situația o să devină fără ieșire, observă David. Va trebui să ne ferim din toate părțile. O să murim sub moloz cu mult înainte chiar ca tavanul să ne atingă !

— Curat încurajator ! îl persiflă fata. Atunci culcă-te și-așteaptă !

— Azi după-amiază vorbeai de niște stimuli radio ? Teleghidați termitele ?

— Nu, era doar un semnal de rapel pe o frecvență foarte greu de izolat. Dar n-a mers. Au încetat foarte repede să se mai supună. Nimic de făcut în direcția asta...

David scuipă, scîrbit. O secundă, își zări imaginea în vitrina unui mare magazin : el în smoking și papion, ea cu rochie de seară decoltată pîn-la buric. Ambii opriți în plin centru al unei treceri de pietoni, grotești.

— Hai să ne culcăm ! suspină Sirse, răsucindu-se pe tocurile ei cui. Și să ne rugăm să ne vină în vis inspirația.

David fu gata s-o întrebe dacă avea să facă iar dragoste cu Henry, apoi își mușcă buzele. La urma urmei, era absolut liberă să nu iubească gunoierii ! Pătrunse în cea mai apropiată clădire, apăsă un buton la întîmplare și se instală în primul apartament a cărui ușă binevoi să se deschidă. Odată întins pe pat, nu-și putu totuși găsi somnul, într-atît i se învîrteau în cap dezvăluirile fetei. Așadar, termitele fuseseră concepute pentru a deveni instrumente ale unui complot ! Aceste animale ce devorau temeliile orașului, ucigîndu-i pe toți cei ce le ieșeau în cale, avuseseră misiunea de a trasa o linie de unire între celule, de a-i face pe oamenii cubului să descopere bucuriile comunicării ! Treaba putea stîrni rîsul, dacă urmările conjurației n-ar fi fost atît de dramatice.

Cît despre hoții de fier, dacă, din nenorocire, într-o bună zi unul dintre ei găsea un truc oarecare de a neutraliza implanturile, tribul dezlănțuit n-avea să se mai mulțumească doar cu colonizarea unui etaj, ci avea să pornească la cucerirea nivelelor superioare ! Blocarea sau rechemarea ascensoarelor n-avea să mai servească la nimic, de vreme ce le era de-acum posibil să folosească galeriile săpate de insecte.

David se frămîntă, scăldat în sudori reci la gîndul că în chiar acel moment una din fiare ataca poate învelișul protector al cubului, înaintînd în fiecare secundă încă puțin spre exterior... Vacarmul unei prăbușiri în imediata lui apropiere îl smulse din gînduri. Plafonul își urma coborîrea, terminînd de pulverizat turnul Comi-

tetului de Control. Realiză faptul că nu reușea să accepte ideea de-a muri, ceva în străfundurile lui refuzînd această eventualitate.

Se ridică dintr-o zvîcnitură a șalelor și ieși pe culoar. Simțea dintr-o dată dorința de-a sta de vorbă cu cineva, de-a se distrage. Cum zgomotul se stingea, remarcă o rază de lumină sub o ușă, în fundul coridorului. Ezită o secundă, apoi merse spre apartament și bătu la ușă. Nimeni nu răspunse. Supunîndu-se unui impuls, împinse batantul. Picioarele desculțe ale femeii aproape că-l loviră în burtă. Era încă tînără, îmbrăcată doar într-un combinezon de nylon roz. Se legăna la un metru de sol, spînzurată de-o țeavă cu ajutorul unui prelungitor electric ; fața vînătă — umflată — scuipa o limbă aproape neagră. David se dădu înapoi.

În clipa cînd vroia să închidă ușa, observă că în unele locuri izolația din plastic ce acoperea cablul cedase, dezvăluind firul de cupru ce se afunda în carne ca o coardă de pian. Se strîmbă, făcu cale-ntoarsă, apoi încremeni ca lovit de trăsnet. Firul de cupru ! De ce nu se gîndise mai devreme ? Coborî în fugă scara de serviciu, și năvăli în stradă urlînd numele Sircei cît îl ținea gura.

În fine se aprinse o lumină la etajul doi al unei clădiri, apoi fereastra se deschise și fata apăru, cu pieptul gol și părul asudat lipit de obraji. Gîfîind, îi explică ce descoperise. Cum fata continua să-l privească, interzisă, insistă :

— Ce dracu, așa-i ! Firul de cupru ! Cînd lucram la ghenă, Waldo spunea mereu că termitele se-nnebunesc și sînt capabile să-l simtă printr-un zid de-o sută de coți ! Nu înțelegi ?

— Doamne ! Dac-ai avea dreptate... Vin !

Coborî, însoțită de un Henry ursuz și prea puțin convins de utilitatea unei asemenea agitații. David însă era tot mai excitat.

— Dacă reușim să îngrămădim într-un punct oarecare al unității, lîngă un perete, de preferință, un morman de cupru suficient pentru a capta atenția unei insecte, avem o mică șansă ca aceasta să foreze un tunel în direcția noastră...

— Ești sigur de povestea asta cu cuprul ? întrebă Sirce cu ochii strălucitori.

— L-am tot auzit pe Waldo, contramaistrul, repetînd-o. Riscăm ceva ?

Se întoarseră spre Henry, întrebîndu-l dacă ar fi în stare să localizeze diferitele stocuri ale unității ; inginerul îi îndrumă spre compania de electrificare. Trebuia apoi să procure un camion, ceea ce le luă peste două ore de căutări. În depourile de întreținere, puseră mîna pe vreo zece rulouri de cablu, ce trebuiau încărcate. Din fericire, acolo se găsea și un robot-magazioner care putu îndeplini sarcina fără probleme.

Cînd părăsiră garajul, hainele le trăsneau de transpirație. Cu mîinile încleștate pe volan, Henry conducea în slalom prin oraș în căutarea unei ieșiri care să nu fie blocată de un maldăr de epave.

— Ar fi trebuit să ascultăm pereții cu sonarul, gîfîi el ștergîndu-și fruntea cu manșeta. Să-ncercăm să determinăm dacă vreunul din ei prezintă simptomele unei prezențe interne. Asta ne-ar fi scutit să pescuim la întîmplare...

— Aveți cele necesare ? întrerupse David.

Celălalt ridică din umeri.

— Era material la etajul douăzeci al Comitetului de control, dacă-ți venea sclipirea asta de geniu azi-dimineață măcar...

David era pe punctul să-i răspundă verde că „el, cel puțin, nu-și petrecuse timpul bînd și plutind prin nori", dar se stăpîni și-și înghiți saliva. Atmosfera era deja destul de tensionată, și nu folosea la nimic să mai toarne gaz peste foc. Camionul, prea încărcat, fu cît pe-aci să se răstoarne la o cotitură. David înjură, provocînd furia inginerului. O secundă fură la un pas de-a se arunca unul asupra celuilalt, dar Sirce îi despărți. Ea alese unul dintre pereți, la întîmplare. Robotul descărcă rulourile în douăzeci de minute și-și reluă locul în mașină.

— Și acum ? lătră Henry.

— Trebuie să continuăm ! spuse răspicat fata. Să radem toată unitatea pentru a aduce cît mai mult metal posibil. Cu cît va fi mai multă mormeală, cu-atît vom avea şanse mai mari de reuşită...

Se urcară în camion fără o vorbă şi luară calea fabricii de carne.

— Sînt nu puţine ţevării sau conductori de cupru, şi ploturi de electroliză, dar toate astea împrăştiate... Va trebui să căutăm...

Petrecură noaptea în mijlocul labirintului de conducte, răsucind, tăind. Cu mîinile presărate de băşici. Nimic nu conta mai mult decît aceşti cîţiva metri de cabluri, aceşti conductori, aceste sîrme. David îşi opări antebraţul tăind un serpentin. Cam peste tot se revărsau lichide vitale, formînd bălţi toace puturoase cu pătrunzătoare mirosuri animale.

— Sîntem pe cale să aruncăm în aer toate cazanele cu carne, bombăni Henry. În două ore, toate hălcile or să fie putrede. Atunci să te ţii putoare !

David aruncă o privire neliniştită colinei de carne crudă ce-i domina, apoi îşi reîncepu treaba.

Dimineaţa, adunaseră un camion de fierărie diversă. Sufereau toţi de tăieturi multiple şi se găseau în pragul epuizării. Se duseră să-şi descarce recolta la piciorul zidului, apoi se trîntiră pe iarba artificială a taluzului. Împrejurul lor cuprul îşi răspîndea mirosul acid, înţepător. Adormiră.

Primul lucru pe care-l remarcă David deschizînd ochii fu cerul. Jos. Groaznic de jos. I se părea că, dacă s-ar fi urcat pe o scară, ar fi putut atinge norii cu degetul. Henry şi Sirce continuau să doarmă. Se aşeză. În spatele lui, oraşul se distrusese oribil şi singure clădirile cu mai puţin de cinci etaje mai erau în picioare. Cam peste tot dărîmături de beton îşi înălţau cioturile. Îşi muşcă buzele. Deasupra lui, imensa suprafaţă albastru-azur părea totuşi imobilă. Ce se întîmplase cu ceilalţi condamnaţi ? Mai era timp să-i prevină ? Dar să-i prevină ce ? Luptă cu dorinţa de-a se duce să-şi lipească urechea de perete. Oricum n-ar fi auzit nimic. Izuri de putrefacţie se înălţau dinspre complexul industrial, şi preferă să nu se uite în direcţia aceea.

Sirce ridică în sfîrşit capul.

— Ei ? se interesă ea.

— Nimic. Dar ar fi mai bine să ne-ndepărtăm. Dacă vine animalul, sigur n-o să ne aprecieze prezenţa.

— Ai dreptate !

Fata îl trezi pe Henry şi toţi trei urcară în camion, deplasîndu-se pînă la intersecţie.

— Pescuitul nu pare să dea mare lucru ! rînji inginerul, trecîndu-şi dosul mîinii peste obrajii albăstriţi de barbă.

Cum nimeni nu-i răspunse, se cufundă într-o tăcere posomorîtă.

— Cît timp ne mai rămîne ? întrebă Sirce. Doar cu puţin peste cincisprezece ore, în orice caz. Douăzeci poate...

Ca pentru a-i sublinia cuvintele, un imobil explodă sub presiunea plafonului. Peste tot, faţadele se răsturnau ca nişte uriaşe decoruri de carton, stîrnind nori de praf alb. Puţin mai încolo, înnebunit de spaimă sau de băutură, un bărbat conducea în zigzag o maşină de pompieri a cărei scară culisantă prelungă arunca reflexe de lumină. O cotitură mai hazardată decît celelalte aruncă deodată vehiculul de-a curmezişul şoselei, cu motorul blocat şi pneurile fumegînd. Fără să se piardă cu firea, şoferul sări afară din cabină şi fugi în spate, unde manipulă comenzile de ridicare. Cu o lentoare de vis, marea scară se înălţă într-un unghi de şaptezeci de grade, făcînd diferitele tronsoane să culiseze unul după altul. Sub ochii năuciţi ai lui David, ultimul segment se ciocni de plafon, apoi se retractă uşor. Deja omul se lansase la atacul treptelor. Nu se ajuta decît cu mîna dreaptă, stînga rămînînd crispată pe toarta unei găleţi metalice pe care o trăgea după el cu efort. De cum ajunse în vîrf, îşi cufundă antebraţul în recipient şi-l scoase agitînd o pensulă mare îmbibată toată în vopsea neagră. Spectacolul avea în el ceva fascinant şi, timp de cîteva secunde, David îşi ţinu respiraţia. Drept, în înălţimea scării ce se legăna încet la fiecare gest, necunoscutul al cărui creştet atin-

gea giganticul plafon se străduia să traseze litere groase și regulate în mijlocul norilor pictați. Un nume, o dată. Instinctiv, tînărul se gîndi la acei puști care acopereau cu mîzgăliturii locurile publice, sau își gravau inițialele cu briceagul pe mesele restaurantelor. Aici, un om își scria numele pe cer. Era o nebunie totală!

Dar plafonul continua să coboare, apăsînd cu toată greutatea pe scara de oțel care se curba periculos. Sus, necunoscutul se dăduse înapoi cu cîteva trepte, urmîndu-și lucrul fără să pară a-și da seama că asamblajul de oțel se putea rupe dintr-o clipă-ntr-alta. David deschise gura pentru a-l striga. În același moment, ultimul segment se frînse cu un pocnet metalic îngrozitor de strident. După o scurtă traiectorie rectilinie, pictorul nebun se zdrobi pe capota camionului pe care o sfărîmă ca pe o coajă de ou.

David întoarse capul. Curînd, din oraș n-avea să mai rămînă nimic, doar un morman de praf născut din pietrele conștiincios fărîmițate, mașini reduse la starea unor băltoace de metal fără nici un relief, obiecte aplatizate, neidentificabile... Dar cînd plafonul urma să-și reia poziția inițială, numele badijonat cu vopsea neagră avea să fie acolo, etalîndu-se în mijlocul norilor ca o mărturie. O acuzație.

Epuizat de goana nocturnă, David căzu în inconștiență. Rostogolindu-se, fără a-și da seama măcar, din real în colcăitul inform al coșmarurilor.

Cînd deschise din nou ochii, cerul era oribil de jos. Sirce îi puse mîna pe piept. Vru să spună cîteva cuvinte dar vacarmul măruirilor era atît de puternic încît ar fi trebuit să urle pentru a se face auzit. Orașul trosnea din toate încheieturile, laminat, compresat. Instalațiile metalice ale Centrului de producție se pliau lent peste ele însele ca niște cutii de bere strivite sub călcîi. Turtite de presiune, ciosvîrtele de carne evocau imaginea unor baloane gata să explodeze: netede, întinse, lucitoare. David se simțea înghețat, cu creierul gol. Fără să știe ce face, o luă pe fată de umeri și o trase spre el, căutîndu-i buzele. Ea se lăsă sărutată, cu gura rece. Inertă.

Primul bulgăre de carne explodă, proiectînd o ploaie de sînge și rămășițe organice pe-o rază de mai multe sute de metri. Sirce și David se pomeniră inundați de cheaguri înainte să poată schița un gest. Drumul însuși căpătase o tentă stacojie, ca sub efectul unei gigantice hemoragii. Acum cerul îi domina de la șase sau opt metri, doar cu puțin mai mult poate, și impresia de sufocare devenea insuportabilă. Fugiră spre camion, alunecînd pe asfaltul cleios. Henry le deschise portiera. Era palid, foarte palid, și mari cearcăne vinete îi subliniau ochii. Se prăvăliră pe scaune, incapabili să înșiruie două gînduri coerente.

— Cred că e timpul! urlă inginerul, scotocind în buzunarul de la piept al cămășii. Vreți și voi?

Le întinse palma, unde sclipeau niște mici capsule translucide.

— Cianură de potasiu, explică el, lungind silabele. Extrem de eficace.

David luă una dintre pilule.

— O spargi între dinți, comentă Henry, strecurînd o pastilă de sticlă în gură. Mai bine decît să terminăm făcuți piftie, credeți-mă!

— Priviți! strigă deodată Sirce. Priviți!

Bătu în tabloul de bord pentru a le atrage atenția. Drept în fața lor, la înălțimea grămezii de cupru, peretele își schimbase brusc culoarea. O pată albă se decupa pe beton, cu fiecare secundă tot mai netă, pentru a lua în cele din urmă aspectul unui cerc perfect. Zidul începu să se topească într-o ploaie de scîntei și organele bucale sfărîmătoare ale insectei ieșiră în mijlocul unui nor de funingine cu miros înțepător.

— A venit! A venit!

Vociferau în cor, agitîndu-se ca niște copilandri, înflăcărîndu-se cît îi ținea gura. Fură însă nevoiți să se dezumfle repede, căci enormul animal rămînea imobilizat de-a latul intrării, tăindu-le accesul în tunel. Secrețiile acide i se prelingeau de pe mandibule, scobind în sol cratere fumegînde. Cleștii săi hipertrofiați se întinseră

spre rulourile de cablu. David își mușcă buzele. Era absolut imposibil să avanseze spre ea fără a-i atrage atenția, nemaivorbind de ipoteza de-a i se strecura în spate pentru a pătrunde în galeria proaspăt deschisă.

Deasupra lor, plafonul foarte apropiat scîrțîia înfiorător.

— Coborîți ! comandă brusc Henry. O să-i trimitem robotul-hamal !

Săriră jos și alergară spre androidul de transport pe care-l programară, cu degete tremurătoare. Mașinăria masivă o luă la fugă pe șenilele ei, cu brațele întinse. David știa că un asemenea mecanism putea ridica greutăți incredibile fără cea mai mică problemă, dar se temea de termite. Nu greșea. Abia ajunse robotul în apropierea insectei că un jet de acid îl lovi în plin, deschizîndu-i o gaură enormă în cuirasă, rozînd fire și circuite într-o fracțiune de secundă.. Cu un sughițat, androidul merse un minut în zig-zag, apoi se răsturnă în șanț, în mijlocul unui concert de trosnituri.

Henry înjură.

— Fir-ar să fie ! scuipă el plesnindu-și fruntea. Mai avem o șansă ! Camionul ! Am să intru-n porcăria aia cu toată viteza. Odată pornită, nimic nu mai poate opri o mașină de greu tatea asta. Dați-vă la o parte, îmi iau elan !

Se repezi la volan și demară în marșarier, fără măcar să închidă portiera. David observă cu o strîngere de inimă că „cerul" aproape atingea acoperișul cabinei. În cîteva minute avea să fie prea tîrziu, plafonul va apăsa cu toată puterea partea de sus a camionului, împiedicîndu-l să înainteze, înfundîndu-i roțile în asfalt.

Răsună un urlet de viteze prost manevrate apoi vehiculul țîșni din curbă, lansat cu toată forța, împroșcînd de-o parte și de alta jerbe de sînge negru. Mîna Sircei se strînse pe brațul lui David și unghiile îi pătrunseră în carne.

În ultima secundă, insecta ghici primejdia. Un jet de lichid coroziv biciui bolidul la înălțimea barelor de șoc, dar era deja prea tîrziu, radiatorul străpunse carapacea de chitină cu un zgomot mat, antrenînd insecta în goana sa. Frînele scîrțîiră peste măsură de ascuțit, dar roțile blocate continuară să lunece pe șoseaua încleiată ca pe un patinoar. O ghirlandă de măruntaie se răspîndiseră pe drum, trasînd o lungă linie grețoasă. Camionul deriva în această mlaștină, zigzagînd periculos.

Deodată un ultim jet de acid izbi capota, spărgînd parbrizul care se volatiliză. Inginerul avu senzația că o palmă de plumb topit îi smulge fața. Scăpă volanul, și de îndată vehiculul o luă către șanț, derapă și lovi din plin o cabină telefonică. O explozie surdă scutură corpul frînt al insectei în clipa cînd motorul zbura făcut bucăți. Nu trebui decît o secundă pentru ca mașina de zece tone, omul și fiara să se preschimbe într-o unică torță.

Sirce scutură umărul lui David, care, terifiat de spectacolul flăcărilor ce lingeau carcasa camionului, nici măcar nu se mai gîndea să fugă.

— Nu mai e nimic de făcut ! urlă ea. Hai, grăbește-te !

Îl luă de mînă și-l trase spre gaura ce străpungea zidăria cenușie. Tînărul se lăsă dus, buimăcit, în fața lor, incendiul pipăia plafonul, tatuînd cerul cu dîre mari și negre. Se azvîrliră în galerie, cu mîinile înainte și plămînii roși de emanațiile corozive.

— Fugi ! striga Sirce. Fugi !

David fugea, luptînd cu junghiul ce-i tortura coastele, încercînd să uite furnicăturile acide care îi devorau gleznele. Fugea, cu inima bătînd nebună și tîmplele comprimate într-o menghină invizibilă. Și, deodată, se lăsă întunericul. Apăsător. Orb. Nici o lumină nu se mai infiltra în urma lor. Plafonul atinsese solul. Se repeziră unul spre altul, scuturați de suspine nervoase.

(sfîrșitul în numărul viitor)

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

ÎN CULISELE ISTORIEI (II)

(urmare din numărul trecut)

O nouă privire panoramică asupra societăților secrete în istorie

S-a vorbit mult despre acțiunea (în mod voit ignorată, dar colosală) a acestor societăți secrete care „conduc lumea".

De exemplu, Franc-Masoneria, cu rolul său irecuzabil în geneza Revoluției Franceze. Dincolo de Masonerie însă, e necesar să urcăm pînă la alte grupări, de recrutare mult mai restrînsă și ale căror puteri temporare erau considerabile și de temut. Cum este cazul, la sfîrșitul sec. XVIII, al Iluminaților din Bavaria. Pare imposibil de înțeles cum a putut avea loc vertiginoasa ascensiune a lui Napoleon Bonaparte, dacă nu intervine sprijinul pe care i l-a adus „puterea ocultă". Împăratul, în fond, a fost nu numai francmason, ci și înalt demnitar al unor Ordine frățești mult mai ferme. Astfel, Frăția Ermetică de la Luxor, cu care Bonaparte intrase în contact cu prilejul campaniei din Egipt ; Ordinul Iluminaților, în care generalul Bonaparte a atins cel mai înalt grad (a se citi în acest sens „Istoria Franc-Masoneriei Universale", de Gérard Serbanesco, la începutul căreia e reprodus textul fantastic unde Napoleon povestește în detaliu ceremonia de inițiere). Totul lasă de înțeles că Napoleon și-a văzut norocul schimbîndu-se și abandonîndu-l complet din clipa cînd a încetat să mai fie un executant docil al planurilor secrete pentru a sucomba vertijului ambiției personale.

Dacă dăm și mai mult timpul înapoi, întîlnim probleme ridicate de acțiunea politică a Templierilor. Și înțelegem în același timp înverșunarea cu care Filip cel Frumos a distrus Ordinul, care nu se datorează exclusiv dorinței suveranului de a confisca fabuloasele averi ale cavalerilor deveniți, după plecarea lor de pe Pămîntul Sfînt, bancheri ai tuturor statelor europene. Oameni ca Dante, ca Jacques Cœur, mare trezorier al lui Carol al VII-lea, și Cristofor Columb, n-au cunoscut și ei moștenirea politică secretă a Templului ? Nu numai că se poate bănui o perpetuare secretă a Cercului Interior al Templului după martiriul lui Jacques de Molay și al tovarășilor săi, dar aceasta trebuie considerată indubitabilă.

Cristofor Columb, care a avut, lucru prea des dat uitării, o inițiere de filiație templieră, nu pare, contrar ideii încetățenite, să fi pornit la nimereală. N-ar fi cazul să admitem (vezi *„Les Mystères templiers"*, de Louis Charpentier), că folosea cunoștințe ale navigatorilor aflați în serviciul Templului despre un drum spre Lumea Nouă ?

Jacques Cœur, în fața căruia se deschideau atît de miraculos toate ușile, toate itinerariile comerțului mediteranean, nu preluase continuarea operațiunilor comerciale secrete (ale „marii finanțe" avant la lettre) ale Ordinului Templului ?

Categoric, nu din întîmplare, după cum vom constata, prima Comună din Paris, cea din 10 august 1792, l-a închis pe „Louis Capet" și familia sa în turnul Templului ; Ludovic al XVI-lea nu era, în fond, ultimul suveran din dinastia capețină și prin urmare succesor al lui Filip cel Frumos ?

Direcția invizibilă a politicii mondiale a trecut oare, în mare parte, în epoca contemporană (vom detalia în curînd problema), prin mîinile synarhiei, această misterioasă „supra-socie-

tate secretă", de la care a emanat Pactul Synarhic ? Acest Pact, care se prezenta sub forma unei legături groase de foi volante, avea calitatea de-a-l condamna ipso facto la moarte pe cel care-l deținea fără a avea dreptul.

Însuși termenul de „synarhie" fusese conceput de marele ezoterist francez Saint-Yves d'Alveydre, pentru a desemna echilibrul armonios, reflectare a legilor cosmice care, în idealul unei ocîrmuiri omenești universale, ar trebui să fie realizat între cele trei puteri : executivă, legislativă și judiciară. Prin extensie, Synarhia Imperiului (sau, mai pe scurt, synarhia) era deci supra-societatea secretă însărcinată cu realizarea acestui ideal în societatea contemporană.

Pe lîngă activitatea ocultă a synarhiei, trebuie s-o avem în vedere pe cea a altor societăți secrete acționînd în culise : le găsim îndărătul marilor evenimente ale secolului XX. Nu e cîtuși de puțin nevoie să amintim aici activitatea societăților secrete chineze tradiționale. În Occident chiar, cîte enigme rămîn nerezolvate pînă în ziua de azi ! **Îndărătul revoluției ruse**, poate decela fără îndoială activitatea unei foarte misterioase societăți secrete, cea a Dragonului Verde. Unul dintre afiliații săi, magnatul suedez al chibriturilor, care a fost, după cum se afirmă, unul dintre furnizorii de fonduri ai lui Lenin, a cunoscut o moarte inexplicabilă, poate din răzbunare [1].

Acest misterios Dragon verde, îl regăsim fără umbră de îndoială într-o tabără întru totul antagonistă, printre grupările oculte care, în Germania de după Primul Război Mondial, pregăteau ascensiunea nazismului : pe coperta cărții enigmaticului Teddy Legrand apărută cu mai mulți ani înainte de triumful național-socialismului, unul din cele „șapte capete ale Dragonului Verde" nu era cel al lui Adolf Hitler ? Iar pe lîngă Dragonul Verde, trebuie deasemenea studiată influența grupării Thulé și a altor supra-societăți secrete [2].

Conducătorii invizibili

Ultimele cuvinte pe care le-a putut pronunța Walter Rathenau după atentatul care urma, în Germania de la Weimar, să-l coste viața, au fost o aluzie la „șaptezeci și doi (subînțeles : cîrmuitori ocultți) care conduc lumea."

Multe atentate politice, atribuite unor iluminați izolați, apar, după un studiu serios, ca execuții hotărîte cu un perfect sînge rece. Asasinul „iluminat" există, fie că e Ravaillac sau Lee Oswald, dar el nu e decît executantul unei suprimări decise de un puternic grup ocult. Dacă, în anumite cazuri, hotărîrea vine pur și simplu de la o facțiune politică rivală, alte omoruri ar trebui neîndoielnic să fie explicate la un nivel sau altul al eșaloanelor conducătorilor nevăzuți ai lumii, care acționează implacabil, de îndată ce ceva sau cineva le pare că s-ar opune determinismului ciclic al evoluției lumii moderne. Ulterior vom reexamina anumite atentate politice.

Deasemenea, planeta noastră nefiind izolată față de liniile generale ale evoluției sistemului solar și-a galaxiei, dacă nu chiar a întregului univers, nu e chiar atît de absurd să ne imaginăm ramificări ale acestei conduceri invizibile, pînă la o supervizare extraterestră a șefilor nevăzuți ce dirijează mersul general al omenirii.

E probabil ca numele celor ce sînt adevărații conducători secreți ai istoriei lumii să nu spună mare lucru, poate chiar nimic, publicului care citește ziarele, ascultă radioul și se uită la televizor. Aventurierul politic Trebitsch-Lincoln, a cărui stranie carieră o vom schița mai încolo, avusese privilegiul de-a intra în contact cu un personaj ce cunoștea adevăratele dedesubturi ale cărților, Harold Beckett.

---

[1] Vezi *„Les sept têtes du Dragon Vert"*, Teddy Legrand, Paris, 1930 ;

[2] Vezi partea a treia din *„Matin des Magiciens"*, Jacques Bergier și Louis Pauwels (Gallimard) și *„Le Nazisme, société secrète"*, Werner Gerson (Editions J'ai Lu, A 267 **).

Acesta nu era nici un om politic important, nici un mare financiar internațional, nici o celebritate a literelor sau artelor, ci un fost maior medic din armata britanică în Indii, trăind solitar după ce trecuse în rezervă, în casa sa izolată de la Appledore with Ebony, comitatul Kent, neîngăduind decît compania propriilor pisici, ieșind doar noaptea și primind uneori vizitatori misterioși, întotdeauna imposibil de identificat. Să fi fost aceștia, oare, adevărații „conducători invizibili" ai omenirii ?

Pe cînd era pastor anglican în acea parohie, la începutul perioadei interbelice, Trebitsch-Lincoln i-a făcut o vizită. Beckett și l-a transformat într-un veritabil fiu spiritual, revelîndu-i totul despre marele secret ascuns al necesarei prăbușiri apocaliptice a lumii moderne. Iată extraordinarele cuvinte pe care le-a auzit Trebitsch-Lincoln (așa cum sînt, fidel, redate în opera capitală a lui Werner Gerson, „Nazismul, societate secretă") : „Nu poți îmbrățișa Marele Proiect la care vei colabora în pofida voiei tale, de vreme ce ignori Planul de ansamblu... Mai tîrziu, poate vei fi plasat într-un punct destul de înalt pentru a cuprinde Planul Cosmic în ansamblul său, cu luminile și umbrele sale, în perfecta sa armonie... Omenirea evoluează după o lege ciclică. Descrie o spirală succesiv descendentă și ascendentă. În timpul coborîrii, toate relele, toate erorile, toate crimele se acumulează. Cînd coborîrea va fi atins Prea-Josul, Cosmosul va reurca, iar descendenții noștri se vor reînălța și ei scăldîndu-se în Adevăr, Frumos, Înțelepciune. M-ai înțeles ? Accelerînd coborîrea, contribuim la precipitarea ascensiunii ce-i va urma negreșit. După ce dezordinea își va fi atins culmea, reconstrucția în ordine va veni ca o nouă aurore. În epoca noastră, singura cale de-a pregăti Binele Viitor e de a împinge la apogeu Răul prezent. Regulă de aur pentru destinul colectiv ca și pentru fiecare destin individual."

În sumă, ar fi capital, indispensabil, pentru a spera să înțelegem cu adevărat sensul devenirii istorice, să depășim considerațiile epidermice care ne domină reacțiile sentimentale vis-à-vis de persoane, grupări, națiuni, cauze ideologice, oricît de scumpe ne-ar fi. Ar fi necesar să admitem, să acceptăm că lucrurile cele mai contestabile, cele mai intolerabile chiar, sînt indispensabile, în vederea unicei realizări a planului de ansamblu. În „Iluzii pierdute", Honoré de Balzac remarca : „Există două istorii : istoria oficială, mincinoasă, ...apoi istoria secretă unde se află adevăratele cauze ale evenimentelor, istoria rușinoasă".

Se poate vedea deja cu ușurință cum, la nivelul imperativelor economice și financiare, grupările conducătoare care nu ies din culise încheie alianțe, sau rivalizează, conform unor necesități ce depășesc pe departe imperativele patriotice sau chiar pe cele umanitare de către care se cred călăuziți oamenii, grupuri și popoare, neimplicați în „tainele zeilor". Martoră e această foarte semnificativă anecdotă : în timpul Primului Război Mondial, un ofițer francez prizonier, dat fiindcă în viața civilă era inginer specialist, a fost repartizat în birourile unei uzine germane de porțelanuri. A remarcat că uzina fabrica mici piese de porțelan ce se asemănau întru totul cu cele folosite la grenadele franțuzești. Cînd l-a întrebat pe șeful fabricii dacă știe la ce servesc micile piese, acesta i-a răspuns că nu ignoră faptul că piesele fabricate în Germania tranzitau prin Elveția pentru a alimenta uzinele de armament franceze. Aranjamente identice funcționau și în sens opus : anumite piese indispensabile armelor nemțești de precizie erau confecționate în Franța. Schimb reciproc de bunuri.

Oricine știe că în timpul războiului din 1914—1918 uzinele metalurgice din bazinul Briey, căzut sub ocupație germană, lucrau zi și noapte pentru armamentul nemțesc fără a risca vreun moment să fie atacate de artilerie sau bombardamentul aerian francez.

Cînd trecem de la marea finanță în domeniul încă mai tenebros al rațiunilor de stat, constatările ciudate se înmulțesc. E notoriu faptul că pînă în ziua de azi există anumite afaceri po-

litice asupra cărora, în mod vădit, „se" împiedică să se facă lumină. Astfel stau lucrurile cu asasinarea președintelui Kennedy. Patru constatări sînt absolut tulburătoare :

1 — „Din întîmplare", singur imobilul de unde s-au tras gloanțele ucigașe nu era păzit de poliția din Dallas.

2 — Fuseseră prevăzuți mai mulți asasini, ale căror mișcări erau sincronizate prin gesturile pe care le făcea cu umbrela un misterios „dirijor" amplasat într-un loc îndeajuns de înalt (clișee revelante au apărut chiar și în reviste, mai ales în *„Paris-Match"*) ; dacă Lee Oswald l-ar fi ratat pe președinte, unul sau doi alți trăgători urmau să-l suplinească.

3 — Arestat, asasinul e în chip providențial executat de către un pretins „justițiar", care va muri la fel de providențial de pe urma unui „cancer generalizat" (febra tifoidă, o criză de astm sau orice altă maladie ar fi fost la fel de convingătoare).

4 — Ca din întîmplare, un număr impresionant de martori ai crimei dispar : de fiecare dată, un accident.

Totodată, chiar dincolo de sfera obscură a marilor afaceri financiare și a cumplitelor răfuieli din motive de stat, n-ar conveni să ținem seama de eventuala intervenție a conducătorilor oculți, de acești „nevăzuți" care trag adevăratele sfori ale Istoriei ?

— va urma —

În numărul viitor :
Conducătorii invizibili (II)
Cum se poate decela activitatea conducătorilor invizibili

Selecție, traducere și adaptare de
MIHNEA COLUMBEANU

Ne cerem scuze față de cititori pentru că am fost nevoiți să-i dezamăgim, revenind la formatul inițial (30 de pagini) și la o formulă de cuprins mai sumară decît cea a numărului 1 (6) — fapt datorat, după cum probabil ați ghicit, liberalizării prețurilor. Vă asigurăm, însă, că în curînd revista noastră va apare într-o formă nouă, îmbogățindu-și conținutul astfel încît să poată satisface toate gusturile.
Așadar, nu uitați :
ÎN CURÎND
în toate chioșcurile de difuzarea presei,

Magazinul IRIS
SCIENCE—FICTION

Tipărit la I. P. „13 Decembrie 1918", București

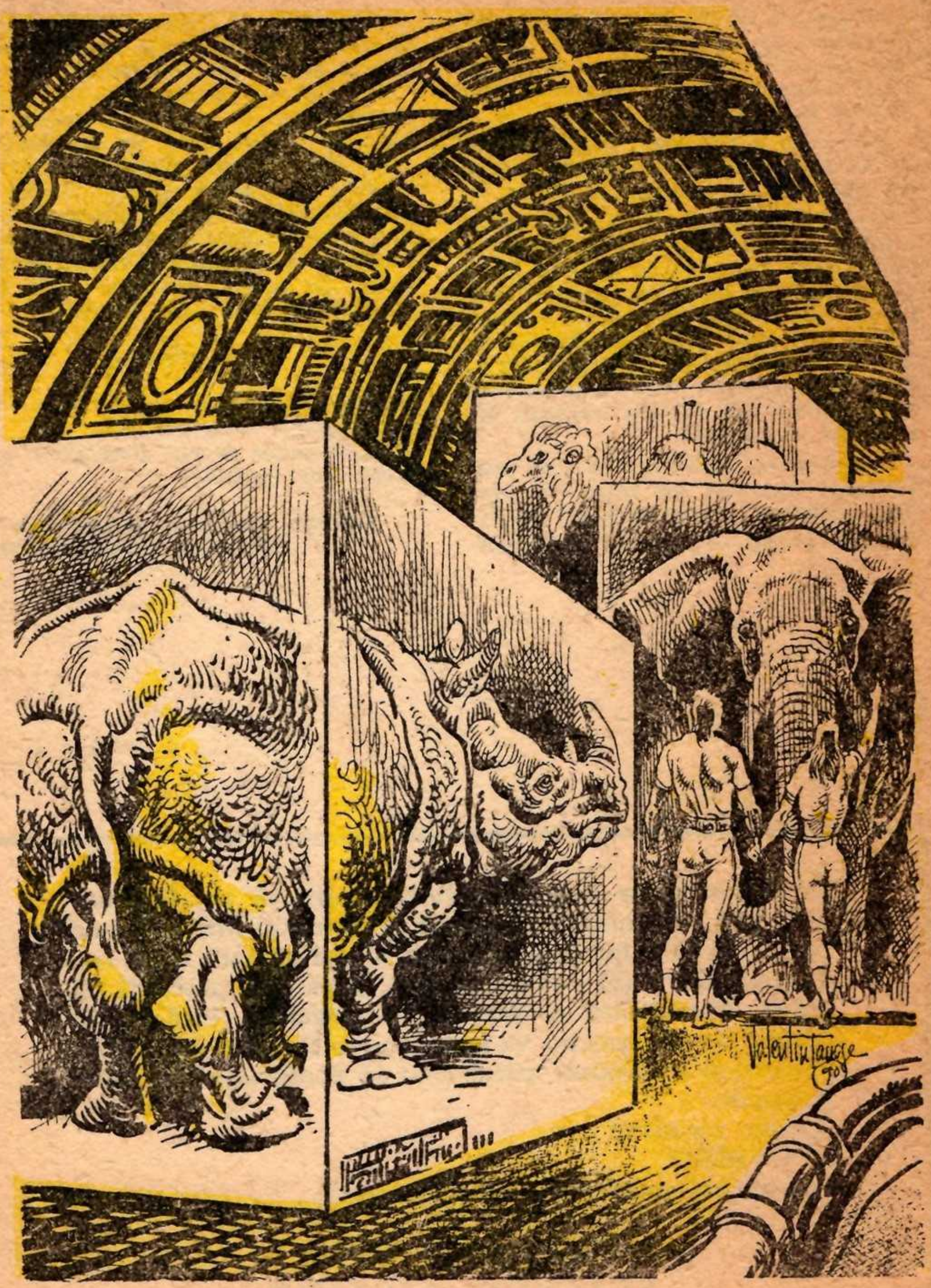
Valentin Tanase
70